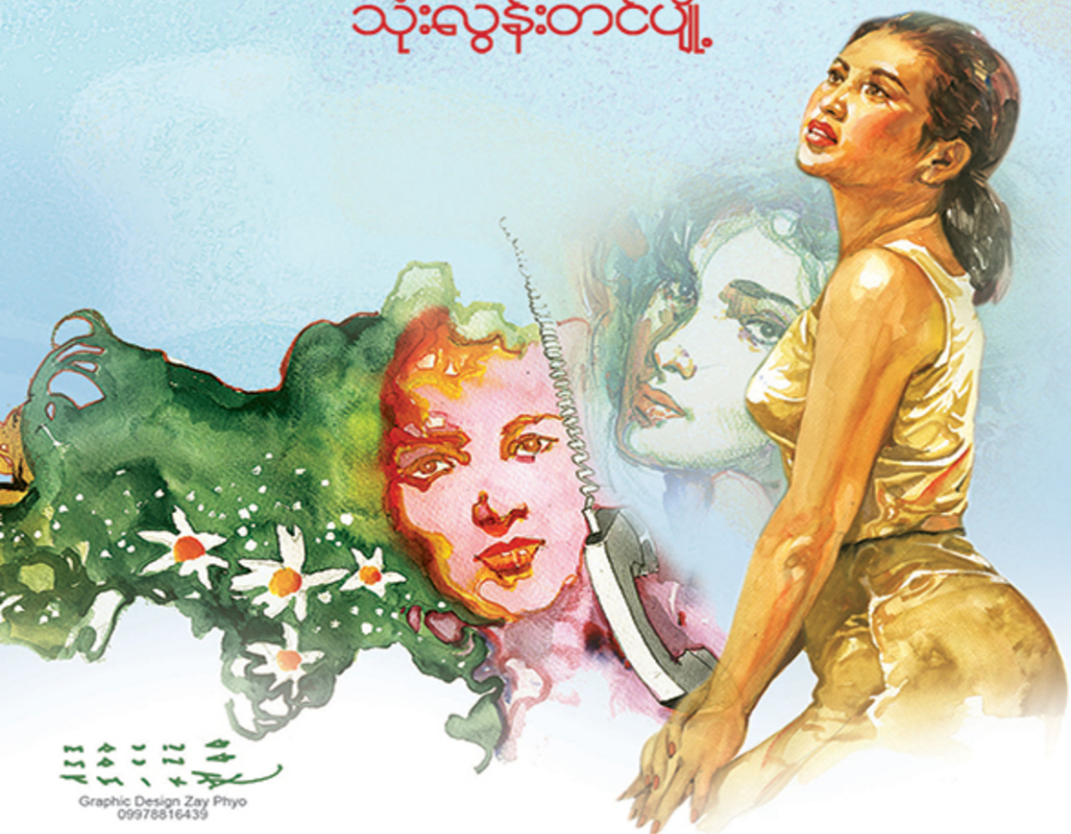

ပတ္တမြားသိုက်
စာပေ

အိမ်

သုံးလွန်းတင်ပျို.

၁၁၇
၁၁၆
၁၁၅
၁၁၄
၁၁၃
၁၁၂
၁၁၁
၁၁၀
၁၀၉
၁၀၈
၁၀၇
၁၀၆
၁၀၅
၁၀၄
၁၀၃
၁၀၂
၁၀၁
၁၀၀
၉၉
၉၈
၉၇
၉၆
၉၅
၉၄
၉၃
၉၂
၉၁
၉၀
၈၉
၈၈
၈၇
၈၆
၈၅
၈၄
၈၃
၈၂
၈၁
၈၀
၇၉
၇၈
၇၇
၇၆
၇၅
၇၄
၇၃
၇၂
၇၁
၇၀
၆၉
၆၈
၆၇
၆၆
၆၅
၆၄
၆၃
၆၂
၆၁
၆၀
၅၉
၅၈
၅၇
၅၆
၅၅
၅၄
၅၃
၅၂
၅၁
၅၀
၄၉
၄၈
၄၇
၄၆
၄၅
၄၄
၄၃
၄၂
၄၁
၄၀
၃၉
၃၈
၃၇
၃၆
၃၅
၃၄
၃၃
၃၂
၃၁
၃၀
၂၉
၂၈
၂၇
၂၆
၂၅
၂၄
၂၃
၂၂
၂၁
၂၀
၁၉
၁၈
၁၇
၁၆
၁၅
၁၄
၁၃
၁၂
၁၁
၁၀
၉
၈
၇
၆
၅
၄
၃
၂
၁

Graphic Design Zay Phyo
09976816439

အခန်း(၁)

တိုက်ကြီးကအထဲဝင်လိုက်တာနှင့် စိမ့်အေးသွားသည့် အထိအ တွေ့ နှင့် နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ ။ တစ်နည်းအားဖြင့် ခြိမ်းခြောက်လိုက်ခြင်း မ ည်လေသည်။ ။

အဘယ့်ကြောင့် ဆိုသော် ခမ်းနားထည်ဝါလှသည့် အပြင်အဆင်ထိ တွေ့မှုတွေကြောင့် အရိပ်ထင်မတတ် ပြောင်လက်နေသော တိုက်ကြီးအ တွင်း ခြေချမိသည် နှင့် အပြာကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သေးကြူ နီမ့်ဆင်းသွား သလို ခံစား လိုက်ရ၏။

ကြောက်ရွံ့စိတ်တွေလည်း ဖြစ်လာမိခဲ့သည်။ ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အ လှမာန် ဝင့်ခဲ့ခြင်း၊ ကိုယ့်ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ကိုယ်သာလှသည် ကိုယ်သာ တော်သည် ဆိုသော တောက်ကြွား ဟောက်စား လုပ်လာခဲ့သမျှ ဒီတိုက် ဒီခြံဝင်းကြီးထဲ ရောက်လာသည့် ခဏမှာ အားလုံးက ပျောက်ရှု ပျက်စီး ခဲ့လေသည်။ ။

" လာလေချစ်... လာပါ မောင်မာမို့ကို အားလုံးပြောပြထားပြီးသား ပါ..."

ချစ်သူက အားပေးစကားနှင့် လက်ဆွဲ ခေါ်ယူသော်လည်း ...

"ဟုတ်တယ်... ပြောပြထားပြီးသား ဒါပေမဲ့ မပြောဘဲ ထားခဲ့တာ တွေလည်း မာမိသိပြီးပါပြီ... လာ လာဝင်ခဲ့..."

အသံဘယ်နေရာက လာသည် မသိဘဲ အပြောမျက်ဝန်းလေးတွေ လှုပ်ရှားသွားခဲ့သည် ။ ပြီးတော့မှ မျက်ဝန်းထောင့်မှာ ထင်နေသည့် အရိပ်ကြောင့် မော့ကြည့်လိုက်မိလျှင် အောက်ထပ်တစ်ထပ်လုံးကို ငုံ့မိုးမြင်နေရသော ယူပုံစံအပေါ်ထပ် အတွင်းဝရန်တာမှာ ရပ်နေသည့် အမျိုးသမီးကြီး တစ်ယောက်ကို မြင်လိုက်ရ၏။

အနက်ရောင် အပြောင်သား ပိုပျော့အင်္ကျီလက်ပြတ်နှင့် ဒူးနားအပွင့်ပါသော ထိုင်းဆက်ပိုး အနက်ကို ဝတ်ထားသည် ။ ဆံပင်က ကျောလောက်အရှည်ပဲ ရှိလျက် အဖျားနားတွေ ကောက်ထား၏။

အရပ်မြင့်၍ ကိုယ်လုံးအနည်းငယ် တုတ်ပေမဲ့ တောင့်တောင့် ဖြောင့်ဖြောင့် ပုံစံမျိုးပဲ ဖြစ်သည် ။ နားမှာ စံပယ်ပွင့်ပုံ စိန်နားကပ်နှင့် ရင်ညွန့်ထိ ဆင်းကျနေသည့် စိန်လော့ကတ်နှင့် ဒီဇိုင်းတူ... ၊

ထို့ပြင် လက်စွပ်ကလည်း ဒီပုံစံအတိုင်းမှာ တစ်တန်းသွား စိန်လက်ကောက်နှင့် သူမတစ်ကိုယ်လုံးက ပြုံးပြက်လက်နေလေသည် ။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်နေကြပေမဲ့ ဒေါ်မင်းမာလာရဲ့ အကြည့်စူးစူးတို့ အောက်မှာ အပြာမျက်နှာ ငဲ့ကျသွားခဲ့၏။

"အပြာရင့်ရောင်..."

မေးခွန်းလား၊ ခေါ်လိုက်တာလား မသိပေမဲ့ အပြာ မော့ကြည့်လိုက်မိသည် ။ ဒါပေမဲ့ သူမက ကျောခိုင်းသွားပြီ ဖြစ်ကာ...

"သားကို ဟန်နီခေါ်နေတယ်..."

"ဗျာ..."

"သူ့မွေးနေ့တုန်းက မလာလို့ တဲ့ ..."

"အဲဒါ သားညတုန်းက သူ့ကို..."

"မာမီခုနကပဲ ပြောလိုက်တယ်... မလေးက လက်ဆောင်တွေလည်း ရထားလို့ တော်ကြာ သမီးသူငယ်ချင်း လာလိမ့်မယ်လို့ ..."

"မာမီ..."

"မာမီပြောထားပြီးပြီ သား..."

"ခြံ..."

ခြံမျက်နှာမှာ စူပုပ်ပုပ်ပေမဲ့ ခေါင်းငုံ့ရင်း လည်ကုပ်သပ်နေကာ...

"ဟုတ်ကဲ့ပါ..."

အဖြေရမှ ဒေါ်မင်းမာလာ ကျေနပ်သွားသည်။ ။

"မာမီအခန်းထဲမှာ အိတ်နှစ်လုံးရှိတယ်... ကတ္တူအနီနဲ့ အိတ်က ယူ အတွက်၊ အဝါလေးက ဟန်နီအတွက်... သေချာယူသွားနော်၊ ဒီအချိန် ကားသိပ်မကျပ်ပါဘူး... အိမ်ကို နောက်ဆံတင်းပြီး ကျော်ခွ တက်မောင်းမလာနဲ့ ..."

"ဟုတ်ကဲ့ပါ..."

ခြံခေါင်းကုတ်မလို လက်ရောက်သွားပြီးမှ ပြန်ချကာ အပြာကို လှည့်ကြည့်သည်။ ။ ချစ်သူကို မာမီနဲ့ တွေ့ဖို့ ခေါ်လာခဲ့ရတာ တောင်း တောင်းပန်ပန်။ ခုတော့ သူမ ကြောက်ပါသည် ဆိုမှ မာမီနဲ့ ထားခဲ့ပြီး သူ ထွက်သွားရဦးမည်။ သူ အပြာကို ပြုံးပြရင်း...

"အပြာ..."

"သား..."

"ဗျာ..."

နောက်ထပ်ခေါ်သံကို သူနားလည်လိုက်သည်။ ။ မာမီမလိုလားတာ

တွေများ အပြာကို ပြောမလို့ လား... မျက်လုံးနဲ့ သာ အပြာကို ချောမော့ ခွင့်တောင်းကာ မာမိုကို ပြန်ကြည့်မိ၏။ ဒေါ်မင်းမာလာ သိနေသည် ။

"သားက မာမိုကို မယုံလို့ လား..."

မေးခွန်းထုတ်နေပြီး မျက်လုံးတွေက အမိန့်ဆန်ဆန် စူးရဲလျက်...

အပြာရင်ခုန်သံတွေ မြန်နေခဲ့သည် ။ ကျောင်းမှာ တည်းက သူငယ်ချင်းတွေ ခြံအကြောင်း ပြောကြတာ သူမ နားရည်ဝနေခဲ့သည် ။ သို့သော် ချမ်းသာတဲ့ သူကို ချစ်မိကြတဲ့ ကိုယ့်လိုလူတွေ ရှိကြတာပဲလို့ အားကိုးအားထား ပြုခဲ့သည် ။

"သူများ တွေက ချစ်ကြိုက်ကွဲတွေချည်း ပဲလေ... ဒီကြားထဲမှာ ချစ်ကြိုက် ကွဲ ညား ရာဇဝင်လေးတွေလည်း ရှိခဲ့တာပေါ့လေ... ဒါပေမဲ့ ခြံအမေ ကတော့ ကြောက်စရာနော်၊ သူဘယ်လို မအေမျိုးလည်း တော့ မသိဘူး...အလုပ်သမားတွေကို ဆက်ဆံတာတောင် အရမ်းအာဏာရှင်ဆန်တာကြောက် စရာကြီး..."တဲ့ ...

"သူကအသက်ဆယ်ရှစ်နှစ်တည်းက အိမ်ထောင်ကျခဲ့တာ... အိမ်ထောင်သက် လေးနှစ်လောက် မှာ ပဲ ယောက်ျားဆုံးသွားတာတဲ့ ... အဲဒီတုန်းက ခြံက ငုတ်တုတ်ထိုင်နိုင်ရုံပဲ ရှိသေးတာတဲ့ သိလား..."

"သားကို ချစ်တဲ့ စိတ်ကလည်း သေးသေး မဟုတ်ဘူး နော် ... နာမည်ပေး ထားတာကိုက မင်းခခြံရုံ..."

"ဒီလောက် ချမ်းသာတော့လည်း ဖြစ်သင့်တာပဲ ... ခြံက တစ်ဦးတည်းသော သားလေးကိုးဟဲ့..."

"ငါတို့ လည်း တစ်ဦးတည်းသော သမီးပါပဲ..."

"ငါလည်း အုန်းလီးဝမ်းပါနော်..."

သူငယ်ချင်းတွေ သူ့ထက်ငါ တစ်ဦးတည်းသောသမီး အလံထူရင်း ရယ်မိကြသေးသည် ။ အခင်ဆုံးသူငယ်ချင်း ယုဝတီကတော့ သတိပေးတာပါ...

"နင်နဲ့ ခြံက အဆင့်အတန်း အရမ်းကွာလွန်းတယ်နော် အပြာ... သေချာ စဉ်းစားဦး၊ ခြံပုံစံကြည့်ရတာ နင့်ကို တကယ်ချစ်တဲ့ ပုံပဲ... သူက အတည်တွဲတာမို့လို့ ဝမ်းသာစရာပေမဲ့ သူ့ကိုအုပ်စိုးထားတဲ့ လူကတော့ ဘယ်လိုမှ သဘောကျမှာ မဟုတ်ဘူး ..."

"အပြာရင့်ရောင်..."

"ရှင်..."

မာထန်ပြတ်တောက်သည့် ခေါ်သံကြောင့် လူကိုမမြင်ရသေးဘဲ အပြာကိုယ်လေး တုန်ခနဲ ဖြစ်သွားသည် ။ ဒေါ်မင်းမာလာက ဖုန်းကိုင်လျက် သူမနောက်ကနေ အေးဆေး လျှောက်ထွက်လာကာ...

"မင်း ခဏစောင့်နိုင်မလား... ခုပဲဖုန်းဝင်လာလို့ ၊ အိမ်အတွက် အလုပ်သမားခေါ်ထားတာ အခုလွှတ်လိုက်ပြီဆိုလို့ စကားပြောရဦးမယ်..."

"ဟုတ်ကဲ့... ရပါတယ်အန်တီ..."

"အေး..."

ဒေါ်မင်းမာလာ မျက်နှာက တည်တင်းနေသည် ။ ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေအတိုင်း ကိုယ့်မျက်နှာ ဖြစ်နေမှာ ကို ကိုယ်တိုင်လည်း သိနေသည် ။ ဒါပေမဲ့ အပြာရင့်ရောင် ဆိုသည့် မိန်းကလေးကို မြင်လိုက်ရတည်းက သူမရဲ့ အစီအစဉ်တွေမှာ နံပါတ်စဉ် လျှော့ချရတော့မည့် အဖြစ်ကို နားလည်လိုက်သည် ။

ထို့ကြောင့် ဒီမျက်နှာမှာ ဘယ်လိုမှ ပြေပြစ်မှု မရှိနိုင်တော့ပေ...

"မမကြီး..."

စိတ်မကြည်လင်ဖြစ်နေကာမှ ထမင်းချက်အဝင်းက အအေးနှစ်ခွက် နှင့် ရှေ့ရောက်လာကာ...

"လိမ္မော်ရည်လေး မမကြီး..."

လိမ္မော်တစ်ခွက်ကို ယူလိုက်ပြီး ကျန်သည့် ခွက်ကိုကြည့်ကာ...

"ပြန်ယူသွားအဲဒါ..."

"ရှင်..."

"နင်နားမကောင်းဘူးလား..."

"ဟုတ်ကဲ့ပါမမကြီး..."

အခန်းထဲမှာ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်ရင်း လှုပ်ရှားနေမိသည့် စိတ်ကို ဖြေရာရှာမိ၏။

အပြာရင့်ရောင် တဲ့ ... ၊

အသားရောင်က ဖြူတာညိုတာမဟုတ်ဘဲ စကားဝါရောင်လို၊ ကိုယ် လုံး ခပ်သွယ်သွယ်လေးနဲ့ အရပ်က မနီမ့်မမြင့်၊ ဆံပင်ကကျောလယ် လောက်ကို ဖြောင့်ထားတာလား၊ ဒီအတိုင်းလားမသိ။ ဒါပေမဲ့ ထူထူအိ အိလေးနဲ့ လှနေသည် ။

မျက်လုံးမျက်ခုံးကအစ မျက်နှာကို မြင်လိုက်တာနှင့် လှလိုက်တာလို့ ပြောရလောက်အောင် ထူးခြားသော ဆွဲဆောင်မှုရှိနေတာလည်း သူမ သတိထားမိသည် ။

ကျပန်းအလုပ်တွေနဲ့ ဘဝကို ရုန်းကန်နေကြရသည့် သာမန်လူဆင်း ရဲ ဘဝထဲမှာ ဒီလို ကောင်းခြင်းအဖြာဖြာနှင့် အဆင့်အတန်းခွဲခြား သတ်

မှတ်ဖို့ ခက်လောက်တဲ့ အထိ လှပသန့်စင်နေတာမျိုး ဘာဖြစ်လို့ ရှိနေရတာလဲ...

သူမက 'မ'တစ်ထောင် တစ်ကောင်ဘွားလို 'မင်းကတော်'ဖြစ်ထိုက်နေတဲ့ မိန်းမဆိုလျှင် ကိုယ့်သားကတော့ ဆင်းရဲကံဝဋ်ကြွေးနဲ့ မွေးဖွားလာတဲ့ သနားစရာ သူဌေးတစ်ယောက်လား...

မဖြစ်ရဘူး၊ ငါ့သားက ဆယ်သက် ဖြုန်းမကုန်အောင် ချမ်းသာတဲ့ သူဌေးသား။ ခြေလှမ်းတို့ သည့် ရပ်သွားမိလိုက် ပြန်လျှောက်လိုက်နှင့် ဒေါသနှင့် မာနကြားမှာ မီးဖိုပေါ်က ရေဆူအိုးကြီးနဲ့ တူနေ၏။ ထိုစဉ်...

"မေမေကြီးရှင့်... အပြင်က ဧည့်သည် မမက..."

"တိတ်စမ်း..."

ကောင်မလေးကို အော်ငေါက်လိုက်ပြီး ကိုယ်တိုင် အပြင်ထွက်လာခဲ့၏။ ဒေါ်မင်းမာလာကို မြင်လိုက်သည် နှင့် အပြာက ထရပ်လိုက်ကာ...

"အန်တီ... သမီး..."

"ပြန်တော့မယ်လို့ ပြောမလို့ လား..."

"ဟို..."

"မင်းကို သားက ခေါ်လာတာမို့လား..."

"သမီးက..."

"သူ့ကို တို့ ကခိုင်းလိုက်မှ မင်းထပြန်သွားရင် မင်းကို နှင်ထုတ်ချင်လို့ သူ့ကို ပထုတ်တယ် ဆိုတဲ့ အဖြစ် ရောက်သွားမှာ ပေါ့..."

အပြာ ဘာပြောရမှန်းမသိဘဲ ငေးကြည့်နေမိသည် ။

"ပြန်ထိုင်ပါ..."

ဩဇာဆန်ပေမဲ့ သူမ ချက်ချင်း ပြန်ထိုင်လိုက်မိသည်။ ။ ဒေါ်မင်းမာ လာက အပြော့ရှေ့တည့်တည့်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ။ ပြီးတော့ ခြေချင်း ချိတ်၍ လက်ပိုက်ထားလိုက်ပြီး...

"မင်းကို နှင်ထုတ်ချင်ရင်တောင် သားရဲ့ ငြိုငြင်ခံပြီး တို့ အဲ့လိုလုပ်မှ မဟုတ်ဘူး ... တို့ မလုပ်ရဘဲနဲ့ အဲဒီလိုပုံစံ ဖြစ်သွားအောင် မင်းဖန်တီးမှာ လည်း လက်မခံနိုင်ဘူး..."

"အပြာ... အဲဒီလိုမဟုတ်ပါဘူးအန်တီ..."

"ဒါဆို မင်းကိုတို့ က ထွက်ပြီးဧည့်ခံစကား ပြောမနေလို့ လို့ ပြောချင်တာလား..."

"အဲဒီလိုမျိုး..."

"အခု စကားပြောပြီပဲ ထားလိုက်တော့..."

သူများ ရဲ့ အကျိုးအကြောင်းကို ဘာမှ ထည့်သွင်း စဉ်းစားပေးခြင်းမရှိဘဲ တစ်ဖက်သတ် အတွေးနဲ့ အနားသတ်မျဉ်း ဆွဲပစ်တတ်သော ဒေါ်မင်းမာလာရဲ့ အကြည့်တွေက စကားလုံးတွေထက် ပို၍ ပြင်းထန်နေသည်။ ။

"မင်းဘယ်အရွယ်တည်းက မိဘတွေ အိမ်ထောင်ပျက်ခဲ့တာလဲ..."

"အပြာ ဆယ်နှစ်သမီးကပါ..."

"အမေက ဘာတွေလုပ်သလဲ..."

အားလုံး သိပြီးနေပြီဆိုပြီး ထပ်မေးတာက ပြောလာမည့် စကားအတွက် လက်ညှိုးထိုးဖို့ စုဆောင်းနေတာမှန်း အပြာသိလိုက်သည်။ ။ ခြံထွက် သွားကာစကလည်း ဖုန်းပြောနေသလိုနှင့် ဒေါ်မင်းမာလာ

ပျောက်သွားခဲ့သည်။ ။

ပြန်ထွက်လာတော့လည်း အလုပ်သမားကိစ္စဆိုပြီး ပြန်ဝင်သွား၏။ ရောက်လာမယ့် အလုပ်သမားက အိမ်ရှေ့မလာဘဲ မြေလျှိုးမိုးပျံ့ပြီး မီးဖိုချောင်မှာ ဘွားခနဲသွားပေါ်လို့ လား...

ဒါလည်း အကြာကြီးပဲဖြစ်သည်။ ။ ဧည့်သည် ရှိနေပေမဲ့ အအေးတစ်ခွက်မလာ၊ ကော်ဖီတစ်ခွက်တောင် ဧည့်ဝတ်ကျ မတိုက်ခဲ့ဘဲ ဂရုမစိုက်တာတွေကို ပြခဲ့ပြီးမှ ... ၊

"ဘာလို့ မဖြေတာလဲ အပြာရင့်ရောင်... အဆင်ပြေတာလေး တစ်ခုခု ပြောနိုင်ဖို့ ရွေးချယ်နေတာ ဆိုရင်တော့ ကြုံပြောလိုက်မယ်... မင်းနဲ့ ပတ်သက်တာတွေ မေးနေတာ မသိလို့ မဟုတ်ဘူး ..."

"သမီးကလည်း မညာပါဘူးအန်တီ... အမေနဲ့ သမီးဘဝက ရပ်ကွက်ထဲမှာ ပါ၊ သမီးပါးစပ်ထဲမှာ မဟုတ်ပါဘူး..."

"ဟွန်း..."

"အမေက သမီးငယ်ငယ်တုန်းက အဖေလည်း ရှိနေတုန်း စက်ဘီးပြင်ဆိုင်နဲ့ စက်ဘီးအပိုပစ္စည်းတွေ ရောင်းတဲ့ ဆိုင်မှာ ထိုင်ပါတယ်..."

ဒေါ်မင်းမာလာ ခပ်မဲ့မဲ့မျက်နှာနှင့် အေးဆေးနားထောင်နေ၏။

"အဖေမရှိတော့တည်းက အမေကလည်း ..."

"မင်းအမေက အလောင်းအစား ဝါသနာပါတာပဲ... ဘာစီးပွားရေးမှလည်း မလုပ်တတ်ဘဲ ထိုင်ဖြုန်းတော့ ကုန်သွားတယ်ပေါ့..."

"အမေက အလောင်းအစား မလုပ်ပါဘူး... ချဲထိုးတာပဲ ဝါသနာကြီးတာပါ..."

ဘာထူးလို့ လဲဆိုသည့် အထင်မြင်သေးသည့် အကြည့်က စူးစူးရှရှ ဖြစ်လာခဲ့၏။ အပြာ မခံချင်စိတ်လေးနဲ့ ပြန်ပြောလိုက်ပေမဲ့ အဆုံးသတ် ရမည့် စကားလမ်းကြောင်းက ဒါပဲမို့ မျက်နှာငယ်စွာ ဖြစ်ခဲ့ရရင်း... ၊

"ဒါပေမဲ့ အမေက သူတတ်နိုင်တဲ့ ဘက်က..."

"ငွေတိုးတွေယူပြီး နားလှည့်ပါးလှည့်တွေ လုပ်တော့ လတ်တလော ပြဿနာကို ရှင်းနိုင်သလို ရှိပေမဲ့ ရပ်ကွက်ထဲမှာ လူလိမ်ဖြစ်လာတာပါ ပဲ"

အပြာရင်ထဲမှာ ဖျဉ်းခနဲပူထူသွားခဲ့သည် ။ နာကျင်ခြင်းကို မခံစား ဘူးတာမဟုတ်ပေ။ ဒါပေမဲ့ ဒီတစ်ခါ ထိချက်မျိုးလောက် ရှက်ရွံ့သိမ်ငယ်စွာ နာကျင်မိတာမရှိ... ၊

ငါ့သားနဲ့ မင်းလိုမိန်းကလေးကို သဘောမတူနိုင်ဘူး ဆိုရင်လည်း တစ်ခွန်းတည်းပဲ ပြောလိုက်ပါတော့... ၊

အချစ်ကိုစွန့်လွှတ် ရှောင်ပြေးချင်တဲ့ အထိ သိမ်ငယ်စိတ်က လူကိုနှိပ် စက်နေသည် ။ ဒြိုကို သူမချစ်ခဲ့တာ သူဌေးသားမို့ မဟုတ်ပေ။ ဒါပေမဲ့ ဒြိုလိုလူက ကိုယ့်ကိုမှ မြတ်မြတ်နိုးနိုး ချစ်နေခဲ့ခြင်းအတွက် ကျေနပ်ပျော် ရွှင်ခဲ့မိသည် ။

ဂုဏ်ယူ ဝမ်းသာခဲ့သည် ။ အချစ်စစ်တိုင်းမှာ ဖြောင့်ဖြူးသာယာမှု နည်းတတ်တာသိပေမဲ့ ဒီနေ့လိုနေ့မျိုးကို တိုးတိုက်ဖြတ်ကျော်ဖို့ တစ်ခါမှ လည်း ပြင်ဆင်ကြည့်ခဲ့မိတာမရှိ...

"ခုချိန်မှာ တော့ မင်းအမေရဲ့ သတင်းက ရပ်ကွက်ထဲမှာ မွေးနေတာ ပဲနော်... လူတစ်ယောက်ရဲ့ အဆင့်အတန်းကို သူစီးလာတဲ့ ကားတန်ဖိုးနဲ့ ဖြတ်လို့ မရဘူး... သူရဲ့ ကာရိုက်တာနဲ့ ပဲ ဆိုင်တယ်..."

ဒေါ်မင်းမာလာက ထိုင်ရာမှာ ထကာ ဆိုဖာအပြင်မှာ တစ်လှမ်းချင်း
လျှောက်နေလျက်...

"မိန်းကလေးတစ်ယောက်ယောက်ကို လက်ထပ်ချင်ပါတယ်လို့ သား
ဆီက တောင်းဆိုလာတဲ့ အသံကြားရမှာ ငါအကြောက်ဆုံးပဲ... အဲဒါ
ကြောင့် ဟန်နီနဲ့ လက်ထပ်ပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့ဆုံးဖြတ် ချ
က်က နောက်ကျသွားတယ်..."

ပြောနေရင်း အပြာရှေ့အရောက်မှာ ခြေစုံရပ်၏။ ပြီးတော့ မျက်နှာ
ချင်းဆိုင် လှည့်ရပ်လိုက်ပြီး ဆိုဖာမှာ လက်ထောက်၍ ...

"မင်းနဲ့ ငါ့သားကို ငါလုံးဝသဘောမတူဘူး အပြာရင့်ရောင်..."

မျက်နှာကို ကြည့်ပြောနေသဖြင့် အပြာ ငေးကြောင်ကြည့်နေမိသည်

။

"ဒါပေမဲ့..."

ဒေါ်မင်းမာလာ ဆတ်ခနဲ ကိုယ်ကို မတ်လိုက်ပြီး...

"ရှေးရိုးနည်းတွေကို ဖယ်ထုတ်ပြီး သားသမီးချစ်ခြင်းကိုခွဲတဲ့ နည်းပ
ညာအသစ် တစ်ခုခုတော့ လိုတာပေါ့..."

ခဏနားပြီး သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်ရင်း ကိုယ့်စကား ဘယ်ကိုခရီးဆ
က် ရမယ်ဆိုတာ လမ်းပျောက်သွားခဲ့သည် ။ ရင်ထဲမှာ နာနေသည် ။

ခေတ်တွေဘယ်လိုပဲ ပြောင်းလဲတိုးတက်နေပါစေ ထောင့်ငါးရာ အ
င်အားကို မှီနိုင်တဲ့ ငါးရာနှစ်ဆယ့်ရှစ် ဆတိုးကိန်းဆိုတာ ဘယ်တော့မှ ရှိ
လာမှာ မဟုတ်...

"ငါမင်းကို ခုချက်ချင်းတော့ နဂ္ဂတစ်မပြသေးပါဘူး... ဘာဖြစ်လို့ လဲ

ဆိုတော့ ငါ့သားပြီပြင်တာကို ငါမခံနိုင်သေးဘူး... မင်းလည်း ငါတို့ သားအမိကြားက ဆက်ဆံရေးကို ပြောင်းလဲဖို့ မကြိုးစားမိပါစေနဲ့ ... ငါပြောတာ နားလည်လား မသိဘူး..."

ဟုတ်ကဲ့လို့ မပြောမိပေမဲ့ ခေါင်းညိတ်ရင်း ငေးကြည့်နေမိသည်။ ။

ဒေါ်မင်းမာလာ မျက်ရည် ဝေ့လည်နေတာလား...

အပြာ အံ့ဩငေးမောရင်း ကြည့်နေခဲ့မိ၏။ ကျိကျိတက် ချမ်းသာသည်။ ။ ဒီအရွယ်ထိလည်း လှပနုပျိုနေသည်။ ။ ပြီးတော့ တစ်ဦးတည်းသော သားကို ထားခဲ့တာ ရွှေပေါ်မြတင်... ၊

ဒါနဲ့ တောင် သားကို မျက်နှာညှိမခံနိုင်၊ သားအတွက် ကိုယ်သာလျှင် မချီအောင်ခံစားပြီး ပေးဆပ်ဖို့ ကြိုးစားနေခဲ့၏။ ဒေါ်မင်းမာလာ၏ မျက် ရည်စကို မြင်ကာ အမေ့ကိုသတိရမိလျှင်... ၊

"မိဘက ရှာဖွေကျွေးသားနဲ့ မရရင်တော့ အဲဒါ သားသမီးကံပဲဟေ့... ငါလည်း ထိုင်နေတာ မဟုတ်ဘူး ..."

"ကျွေးတာကို အေးဆေးစား... ငါတတ်နိုင်သလောက် လုပ်ပေးတာ ကို အသာလေးယူပြီး တိတ်တိတ်နေပါလား အပြာရယ်... ငါ့ညည်းမျက် နှာကွက်ကွက်လေးကို ထောက်ထားနေလို့ နော်... ငါ့တစ်ကိုယ်တည်း သာဆို ဒီလို အပင်ပန်းခံမနေဘူး၊ ရှာကျွေးနိုင်တဲ့ လင်တစ်ယောက် ကောက်ယူပြီး ခူးနှန့်စားနေရုံပဲ..."

"ကိုယ့်ရုပ် ကိုယ်ရည်လေးနဲ့ နှုတ်ခမ်းပဲ့ချင်းမီးမမှုတ်နဲ့ ပေါ့ သမီးရ ယ်... ဘယ်လိုလူကို ရွေးပါ၊ ဘယ်လိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုးနဲ့ လက်ထပ်ပါဆိုလည်း ရမှာ မှ မဟုတ်တာ... ကိုယ်ကြိုက်တာယူရင်တော့ ကိုယ်ဖြစ်ကိုယ်ခံပဲ..."

"ဖြစ်ရလေအေ... ညည်းကိုသူဌေးနဲ့ ညားဖို့ အတွက် ငါကပဲ တိုက်

ဆောက်ပေးရဦးမယ်၊ ဒီလို ဘဝမျိုးထဲက ရုန်းထွက်နိုင်အောင် ညည်းပညာရေးအတွက် ငါဒီလောက် ရုန်းကန်ပေးထားတာ တော်ပြီပေါ့..."

"သားသမီးကိုမိဘက ကျွေးမွေးပြုစုရမယ့် တာဝန်ရှိပေမဲ့ ဝမ်းချုပ်တာကအစ အမေ့တာဝန်တော့ မလုပ်နဲ့ လေ... ငါ့အမေမို့ ငါဒီလိုနေရတာဆိုပြီး ကြိဖန် ကျေးဇူးတင်စမ်းပါ..."တဲ့ ... ၊ အမေ့အသံကိုရော အမေ့မျက်နှာကိုပါ သတိရလာမိကာ၊ ကိုယ့်စိတ်ကို ပစ္စုပ္ပန်ကို ပြန်ရောက်အောင် မနည်း ကြိုးစားနေရသည် ။ ဒေါ်မင်းမာလာကလည်း သူ့အတွေးနဲ့ သူ အထပ်စင်မြင့်ရှေ့ထိ လျှောက်သွားပြီး ငြိမ်သက် တိတ်ဆိတ်စွာ ရပ်နေခဲ့သည် ။

သူမ စူးစိုက်ကြည့်နေသည် က ကြေးဝါရောင် ဝင်းလက်နေသော ချိန်ခွင်ငယ်လေးကို ဖြစ်ကာ ကြည့်နေရင်း မျက်ခုံးတန်းတို့ စုကျုံ့လာခဲ့၏။ ပြီးတော့ ဘယ်လက်ညှိုးနဲ့ ချိန်ခွင်တစ်ဖက်ကို ဖိထားလိုက်ပြီး တစ်ဖက်မှာ မင်္ဂလာမောင်နှံရုပ်တုလေးကို ကောက်ထည့်လိုက်၏။

ကြွေသား အလေးချိန်ကြောင့် ချိန်ခွင်သေးသေးလေးက မင်္ဂလာမောင်နှံ ရုပ်တုဘက်ကို လျှာက မထွက်နိုင်ဘဲ ရုပ်တုဘက်က ချိန်ခွင်ကြိုးသာ ထောက်ခနဲ ပြတ်ထွက်သွားကာ...

"ဒုတ်... ဒုတ် ခွမ်း..."

ချိန်ခွင်ခုံပေါ်ကနေ နှစ်လိမ့်သုံးလိမ့် ခုန်ဆင်းသွားသည့် မောင်နှံရုပ်တုသည် ကြမ်းပေါ်ကျ၍ ကွဲထွက်သွား၏။

ဟင်...

အပြာ့ကိုယ်လေးကြွခနဲဖြစ်သွားသည် ။ ဒေါ်မင်းမာလာ၏ လှုပ်ရှားနေပုံတွေကို အစအဆုံး ကြည့်နေခဲ့တာမို့ ရုပ်တုလေး ကျကွဲတဲ့ အထိ သူ

မ အားလုံးမြင်ခဲ့၏။ ဒေါ်မင်းမာလာကလည်း ခြေထောက်နားမှာ ကျကွဲ ကမြွေသွားသည့် ကြွေရုပ်တုလေးကို ငုံ့ကြည့်ရင်း တစ်ခုခုကို ချောက်ချား နေသလိုရှိလျက်... ၊

"မဟုတ်ဘူး..."

သူမ ကြွေရုပ်ကွဲတွေနားမှာ ထိုင်ချလိုက်ကာ၊ အောက်ခြေရှိနေသေးသော အရုပ်ကွဲနဲ့ ကွဲထွက်သွားသည့် သတို့ သားရုပ်ရဲ့ ဦးခေါင်းခွံလေးကို ကတုန်ကယင် ကောက်လိုက်သည်။ ။

နှစ်ပိုင်းပြန်ဆက်ဖို့ ဆိုတာ ကိုယ်ခန္ဓာတစ်ခုလုံး ကွဲကြေသွားပြီမို့ မဖြစ်နိုင်တော့ရာ... ၊

"စီစီ... ဟဲ့ စီစီ..."

"ရှင် လာပါပြီမေမေကြီး... လာပါပြီ..."

စီစီဆိုသည့် ဘိုကေဆံပင် ကပ်ကပ်လေးနဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက် ပြေးထွက်လာ၏။

"မေမေကြီး..."

"ဒီချိန်ခွင်ကြိုးကို ချည်ကြိုးတွေဘယ်သူတပ်တာလဲ..."

"ရှင်..."

"ဘာလဲ ကြောင်တောင်တောင်နဲ့..."

ဒေါ်မင်းမာလာ ဆတ်ခနဲပြန်ထရပ်ကာ၊ စီစီပခုံးကို တစ်ချက်ဆွဲခါ၍ ချိန်ခွင်ကြိုးပြတ်ကို မြင်အောင်ပြသည်။ ။

"ဒါကြေးချိန်ခွင်... ဒန်ပြားတွေ မဟုတ်ဘူး ၊ ဖဲကြိုးမတပ်ဘဲနဲ့ ချည်ကြိုးတွေ ဘာလို့ တပ်တာလဲ... အခုပြတ်ထွက်သွားပြီ..."

"အဲ့... အဲဒါ သမီးတို့ တပ်တာမ... မဟုတ်..."

"တိတ်စမ်း..."

"ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ပါ..."

"သွား... အဲဒါယူသွားပြီး ခုချက်ချင်းဖဲကြိုးနဲ့ လဲခဲ့..."

"ဟုတ်ကဲ့မေမေကြီး..."

"တောက်..."

ဒေါ်မင်းမာလာ ဒေါသတွေထွက်နေခဲ့လျက် အထပ်စင်ရဲ့ ဘေးတန်းကို ကိုင်ရင်း အသက်ဝအောင် ရှူနေမိသည်။ ။ မျက်လုံးတွေ မှိတ်ထားတာ တောင်ပူးလျက် ခြေထောက်လေးနှစ်စုံနဲ့ ဦးခေါင်းခွံ အကွဲအပြတ်တွေက စိတ်အာရုံထဲမှာ စွဲထင်နေ၏။

ကွဲကြေသွားပေမဲ့ ခြေထောက်တွေကပုံစံမပျက် တွဲလျက် ကျန်နေခဲ့သည်။ ။ လူငယ်တွေက သူတို့ ရဲ့ အချစ်ကို မိုက်ရူးရဲဆန်စွာ သက်သေထူကြလိမ့်မည်။

ဘယ်လိုခွဲခွဲ မကွဲရအောင် တစ်ယောက်လက်ကို တစ်ယောက် ဆုပ်ကိုင်ပြီး သတ္တိတွေပြဖို့ လည်း အသင့်ရှိနေမှာ ဖြစ်၏။ ချစ်လွန်းလို့ လူကြမ်းကြီးဖြစ်ရသည့် မိဘမှာ သာ မေတ္တာကို မရသည့် ပြင် သားသမီးရဲ့ အမုန်းကို ရင်ဝယ်ပိုက်ရင်း လူကိုလည်း ဆုံးရှုံးရဦးမည်။

သားလေးကို သူမဆုံးရှုံးမခံနိုင်ပေ...

"အပြာရင့်ရောင်... "

"ရှင်... သမီးရှိပါတယ်အန်တီ..."

"ငါတို့ မိသားစုအတွက် မင်းတို့ မိသားစုရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိန်းသိမ်း

ပေးပါ..."

အပြာ ဘာပြောရမှန်းမသိ။ ဘာကို ရည်ရွယ်ပြောနေမှန်းလည်း မသိ

...

"ခုကစပြီး မကောင်းသတင်း နာမည်ပျက်ဘာမှ မရှိရအောင် မင်း
ထိန်းထိန်း သိမ်းသိမ်းနေပါ... သားနဲ့ လက်မထပ်ရသေးခင်ထိ..."

အခန်း(၂)

"ဟေမာန်..."

"ရှင်... ဒေါ်ကြီး..."

"အေး... အေး ဝင်ခဲ့ပြီဟေ့၊ နေမကောင်းဘူးဆိုလို့ လာကြည့်တာ..."

ဒေါ်ကြီးစိန်က ဒန့်သလွန်ရွက်ဟင်းချို ချိုင့်လေးတစ်ဖက်နှင့် အိမ်ထဲ ဝင်လာ၏။ သူက အိမ်ရှင်သီရိရဲ့ အမေဖြစ်သည် ။ သီရိက ငယ်ငယ်ရွယ် ရွယ်နဲ့ အိမ်ထောင်ကျကာ လင်မယား နှစ်ယောက်စလုံး အလုပ်ကိုယ်စီရှိကြသဖြင့် အဆင်ပြေသည် ။

ဒါပေမဲ့ မအေကိုတော့ တစ်ခါတလေ ရိုင်းပျစွာ ဆက်ဆံတတ်ကာ ဒေါ်ကြီးစိန် ကွယ်ရာမှာ မျက်ရည်ကျရတာလည်း ရှိလေသည် ။ ထို့ကြောင့် သမီးတစ်ယောက်နဲ့ အမေချင်းတူနေသော ဒေါ်ဟေမာန်ကို ကိုယ်ချင်းစာစိတ်နှင့် ခင်မင်နေခြင်း ဖြစ်သည် ။

"လာဒေါ်ကြီးထိုင်... ကျွန်မတော့ ခေါင်းတွေ မထူနိုင်လွန်းလို့ အလုပ် ကို နေ့တစ်ပိုင်းပဲ ဆင်းပြီး ပြန်လာခဲ့တာ..."

အခန်းလေးက ဆယ့်သုံးပေပဲရှိသည် ။ နောက်ကို ပေခြောက်ဆယ် ဆိုပေမဲ့ အိမ်ကတော့ ပေငါးဆယ်တောင် မပြည့်ချင်ပေ...

ကိုယ့်အိမ်ပေနှစ်ဆယ်ကို ရောင်းပြီး သမီးရဲ့ ကျောင်းစရိတ်အတွက်

ပုံချပေးလိုက်ရသည် ။ ကိုယ်ကတော့ လူကြီးတစ်ယောက်တည်း အဆင်ပြေသလိုနေဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့၏။

ဒါပေမဲ့ တစ်ယောက်တည်း မတ်တတ်အိပ်ရသည့် ဘဝမျိုးဖြစ်နေတာ ဘယ်သူမှ မသိ... ၊

"မနက်က ညည်း ဘာဟင်းချက်သွားတာတုံး... နေ့လယ်အဆာပြေစားလို့ ရအောင် ငါဟင်းချိုလေး နွေးလာခဲ့တယ်..."

ဒေါ်ကြီးစိန်က မီးဖိုချောင်ထဲထိ ဝင်သွားကာ ဟင်းချိုကို ပန်းကန်ထဲ ထည့်ဖို့ လုပ်ရင်း ထမင်းအိုးဖွင့်လျှင်... ၊

"ဟဲ့... ညည်းထမင်း မချက်ဘူးလား..."

"ဟုတ်တယ်ဒေါ်ကြီး... မနက်တည်းက ခေါင်းတွေလေးနေတာလေ၊ မချက်ချင်တော့တာနဲ့ လမ်းထိပ်က ခေါက်ဆွဲသုပ်ဝယ်ပြီး ထမင်းအပူလေး တစ်ရာဖိုး ဝယ်ထည့်သွားတာ..."

ဒေါ်ကြီးစိန် ဒေါ်ဟေမာန်ပြောတာကို နားထောင်ရင်း ဆန်ပုံးလေးကို ဖွင့်ကြည့်တော့ အထဲမှာ ဆန်လေးတစ်လုံးလောက်ပဲ ရှိကာ ချက်မည်ဆို ပုံးကို ဖင်ကကိုင်ပြီး မှောက်ချဖို့ သာ...

"ဖြစ်ရလေဟေမာန်ရယ်... ညည်းလည်း သမီးက လင်ရမယ်ဆို မြေးတောင်ချီနေရပြီ၊ ခုထိ ဘာမှ ကို အတွက်မရှိဘူး..."

ဒေါ်ကြီးစိန်က ဟင်းချိုလှယ်ထည့်ပြီး ဇွန်းလေးတပ်ယူလာရင်း တဗျစ်တောက်တောက် ပြောလာ၏။

"တစ်ကိုယ်ရေ တစ်ကာယမို့ ဖြစ်သလိုစားနေတာ ထားပါတော့... နေ့လယ်ကျမှ စားရမယ့်ဟာကို ခြောက်နာရီလောက် ကတည်းက အသုပ်ဝယ်ထားတော့ ဘယ်လိုလုပ် ကောင်းတော့မှာ လဲ..."

ဒေါ်ဟေမာန်က သင်ဖြူးပေါ်မှာ လဲရင်းကနေ ခပ်လှုပ်လှုပ်ထထိုင်
လိုက်ကာ

"မနုဿ်ဘဲထားရင် ကောင်းတယ်ဒေါ်ကြီးရဲ့ ... ကျွန်မ ဒီလိုပဲထားနေ
ကျပါ..."

"အသုပ်တစ်ပွဲသုံးရာ ဝယ်မယ့်အစား ငါးကြော်လေး တစ်တုံးလောက်
ဝယ်ပါလား... ဟင်းလေးဖြစ်ဖြစ်..."

"ဟင်း ဆိုရင်တော့ အဲလောက်ဖိုးလေးဝယ်ရင် ကောင်းကောင်း
ကန်းကန်း ဘယ်စားရမလဲ ဒေါ်ကြီးရယ်..."

ဟင်းချိုကိုတော့ မက်မက်စက်စက် သောက်သည် မို့ ဒေါ်ကြီးစိန်
ဘေးက ထိုင်ကြည့်ရင်း သက်ပြင်းချမိ၏။

"ဝမ်းမှာ အချင့် လူမှာ အကျင့်တဲ့ ... မကောင်းတဲ့ အကျင့်တစ်ခု
စွဲနေပြီဆို အဲဒီအကျင့်က သေတဲ့ အထိ ဒုက္ခပေးတော့တာပဲ..."

ဒန့်သလွန်ရွက် ဟင်းချိုက ပုစွန်ဆိတ်လေးတွေနဲ့ မို့ ချိုနေလေသည်
။ ဒေါ်ကြီးစိန် ဘာဟင်းလေးပဲ လာပေးပေး ဒေါ်ဟေမာန်ကြိုက်သည် ။
ကိုယ်သာ ဟုတ်တိပတ်တိ မချက်ပြုတ်တတ် ပေမဲ့ ပါးစပ်ကတော့ အလွန်
အကောင်းကြိုက်လေရာ... ၊

"ကောင်းလိုက်တာ ဒေါ်ကြီးရယ်... ဒေါ်ကြီးကို ကျေးဇူးတင်လို
က်တာ..."

"မတင်ပါနဲ့ အေ... သမီးတစ်ယောက်နဲ့ အမေချင်း တူလွန်းလို့ ငါက
ညည်းကို ကူညီနေတာပါ၊ အခုဘာဖြစ်တာလဲ... သွေးတိုးတာလား..."

"ဒီလိုပဲ တစ်ခါတစ်ခါ ဖြစ်တတ်တာပါ... သွေးတိုးဘာညာ
ရောဂါကြီးကြီးမားမားတော့ မရှိပါဘူး..."

"ညည်းကို ငါတစ်ခု အကြံပေးရမလားဟေမာန်..."

"ဘာလဲဒေါ်ကြီး... ပြောလေ..."

ဒေါ်ကြီးစိန်က ပြောရခက်သလို ပင့်သက်တစ်ချက်ရှိက်၏။ ပြီးမှ ...

"တခြားမှာ ဆို ငါအကြံမပေးပါဘူး... အခု ငါ့အိမ်မှာ ပဲလေ..."

"ဟုတ်ကဲ့... ဘာအလုပ်ရှိလို့ လဲဟင်..."

"ကျုပ်ကိုတော့ ကော်မတုတ်နဲ့ နော်... အိမ်မှာ အဝတ်လျှော်မလားလို့ မေးချင်တာ..."

"အဝတ်လျှော်ဖို့ ..."

ဒေါ်ကြီးစိန်က ပျာပျာသလဲလက်ကာ၍ ...

"ဒီကနေ တစ်အိမ်ကျော် ကူးလာရင် ရောက်တာပဲလေ... နောက်ပြီး ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်လျှော်ရမှာ ဆိုတော့ လူလည်း မမြင်ဘူး..."

ဒေါ်ဟေမာန် သက်ပြင်းရှည်ကြီးချရင်း မှိုငြင်တွေသွား၏။ ဟင်းချို သောက်နေသည့် လက်တွေလည်း နှေးကွေးသွားကာ...

"မဖြစ်ပါဘူး ဒေါ်ကြီးရယ်... ကျွန်မ ဒေါ်ကြီးကို စိတ်မဆိုးပါဘူး၊ ဒေါ်ကြီးအိမ်မှာ ဆိုရင်လည်း ဘာအလုပ်ဖြစ်ဖြစ် လုပ်ချင်ပါတယ်... ဒါပေမဲ့ ဒေါ်ကြီးတောင် သမီးကို ကျော်နိုင်တာမှ မဟုတ်တာ၊ သီရိနှုတ်ဖွာ တာလည်း ဒေါ်ကြီးအသိပဲ... သူ့အလုပ်လုပ်ပြီဆို အဝတ်လေးတော့ ထွက်မလှန်း ချင်ပါဘူး၊ ဒီစကားလေးတော့ အပြင်မှာ မပြောပါနဲ့ ပိတ်ပင်နေလို့ ရမလား"

ဒေါ်ကြီးစိန် ငိုငင်နေ၏။ သီရိက တစ်မူးကို နှစ်မူးထင်ပြီး ခွာတတ်သည် ။ သူမဘက်က ပါရမည်ဆို တစ်ကျပ်နှစ်ကျပ် လေးတောင် အစွန်းတ

င်ခံတဲ့ သူမဟုတ်...

ထို့ပြင် ဒေါ်ဟေမာန်က အသက်သာကြီးသွားသည်။ လူက ဖြူဖြူနုနု သွယ်သွယ်နဲ့နဲ့လေးမို့ အရွယ်တင်သည်။ ဒီအိမ်ကို ငှားကာစက အိမ်ရှင်နဲ့ အိမ်ငှားမို့ ယောက်ျားဖြစ်သူက လိုအပ်တာလေး ဟိုဟာလာဖြုတ် ဒီဟာလာပြင် လုပ်ပေးနေတာကိုတောင် မကြိုက်ချင်...

"ဟုတ်တော့ဟုတ်ပါတယ်... ဒါပေမဲ့ အဝတ်မလျှော်ဘူး၊ သူများ အိမ်မှာ မလုပ်ဘူးဆိုတဲ့ ကန့်သတ်ချက်တွေတော့ မထားပါနဲ့ ဟေမာန်ရယ်... ပြောရမယ်ဆို အဝတ်လျှော်တာလောက် သက်သာတာမရှိဘူး၊ ညည်းအဲဒီ နေကြာစေ့ရုံမှာ တစ်နေကုန် အလုပ်ကြမ်း သွားလုပ်လို့ ငါးထောင်မရဘူး..."

"သုံးထောင်တောင် မရပါဘူး..."

"အေးလေ... အဝတ်လျှော်တာက လက်ချည်းသက်သက် သွားလျှော်ရုံပဲကို လေးငါးထောင်ရတာ၊ ပြီးတော့ တစ်မနက်စာ တစ်ညနေလောက်နဲ့ ပြီးသွားတာလေ... ခုဆို အလုပ်သမားကရှားတော့ ဒါမျိုး ခိုင်းချင်တဲ့ အိမ်တွေ အများကြီးပဲ..."

ဒေါ်ဟေမာန် ခေါင်းခါနေလျက်... ၊

"ကျွန်မသမီးက နိုင်ငံခြားပြန် ဗိသုကာပညာရှင် ဖြစ်နေပြီဒေါ်ကြီး ရဲ့..."

"အဲဒါ ညည်းအတွက် ဘာမှ မပေးနိုင်သေးဘူးလေ..."

"သူ လုပ်ငန်းခွင် မဝင်ရသေးလို့ ပါ..."

"အင်း... ပြောပြန်ပြီ..."

ဒေါ်ကြီးစိန်က ဒေါ်ဟေမာန် သောက်ထားပြီးသည့် ဟင်းပန်းကန်ကို ဘေးကပ်ရွှေ့လိုက်ပြီး မျက်နှာလည်း မဲသွားသည်။ ။

"တက္ကသိုလ်တက်နေတော့ သမီးက အဝေးသင်နဲ့ ဘွဲ့ယူလို့ မရလို့ ... ဘွဲ့ရပြီးတော့ ပီအိတ်ချ်ဒီ တက်စေချင်သေးလို့ ၊ ညည်းမှာ အိမ်ရောင်း ပေးရတဲ့ အထိအေ..."

"ဒါက မိဘဝတ္တရားပဲ ဒေါ်ကြီးရယ်..."

"ငါကြားပါတယ်အေ... ညည်းသမီးပြောတာတွေ၊ သူများ မိဘတွေ လို ရှာဖွေထားတာမရှိလို့ အိမ်ရောင်းလိုက်ရတာ သူတောင် အိမ်ခြေရာခြေ မဲ့ခဲ့ရတယ်ဆိုတာ... အိမ်ရောင်းပြီး အားလုံး ပုံပေးလိုက် တာတောင် အားမရနိုင်ဘူး..."

ဒေါ်ဟေမာန်က ရယ်နေကာ...

"အဲဒီကောင်မလေးက ကျွန်မနဲ့ တူတာ ဒေါ်ကြီးရဲ့ ... ဒါတောင် သူ့ ကို ဟေမာန် ဆိုတဲ့ နာမည်လို မာကျောတဲ့ သဘောမရောက်အောင် အပြာရင့်ရောင်လို့ ပေးထားသေးတာ... အပြာရောင်လေးလို့ အေးမြစေ ချင်ပေမဲ့ အရှုံးပေးတတ်တာလည်း မလိုချင်လို့ လေ... အဟွန်း..."

"အေးပေါ့လေ... မိဘကတော့ ဒီလိုပါပဲ၊ သားသမီးကို ကိုယ်သာထု ရင်ထုထောင်းနေမယ်... သူများ လက်ညှိုးတာတော့ မခံနိုင်ကြပါဘူး..."

"မဟုတ်ဘူး ဒေါ်ကြီး... အပြာနဲ့ ကျွန်မကို ဒေါ်ကြီးသေချာမသိလို့ ၊ ကျွန်မတို့ က သူငယ်ချင်းတွေလို ဖြစ်နေတာ... အဲဒါကြောင့် စကားပြော နေရင်း ဒေါသပါ လာပြီဆို ရန်ဖြစ်သလို ဖြစ်နေတာပေါ့၊ ခုခတ်ကလည်း သိတဲ့ အတိုင်းပဲလေ... လူငယ်တွေက မိဘကို အပြစ် ထောက်နေကြပြီကိုး..."

"ခေတ်နဲ့ မဆိုင်ပါဘူးအေ... မိဘရဲ့ ဆိုဆုံးမမှုပေါ်မှာ ပဲ မူတည်တာ ပါ..."

"အဲဒါလည်း ဟုတ်ပါတယ်... ဒေါ်ကြီးအမြင်ပဲလေ၊ ကျွန်မကရော ဘယ်လောက်ကောင်းတဲ့ အမေမို့လို့ လဲ..."

သမီးမိန်းကလေး မွေးထားပြီး အချက်အပြုတ်လေးမှ မသင်ပေးနိုင်၊ ဥစ္စာပစ္စည်းဆိုတာ ဒီလို သိမ်းဆည်း စုဆောင်းရတယ်၊ ဘယ်လိုရှာဖွေရတယ် ဆိုတာမျိုးကိုဝေးလို့ ကိုယ်သုံးစွဲတာတွေကိုပဲ သမီးက လိုက်တားနေရတဲ့ အ ဖြစ်။ ထိုစဉ်...

"တီ..."

"ဟော... အိမ်ရှေ့ကထင်တယ်၊ ဘယ်ညီသည် လာဖို့ ရှိသလဲ..."

"ဟင့်အင်း... မရှိပါဘူး..."

"မဟေမာန်... မဟေမာန် ရှိလားမသိဘူး..."

"ဒါ သိမ်ကြီးဈေးက အထည်သည် ပဲ... ဒုက္ခပါပဲ..."

"ဘာလဲ... ကြွေးရှင်လား..."

"ဟုတ်တယ်... ဒေါ်ကြီးခဏနော်..."

"နေမကောင်းရင်လည်း နေပါအေ... ငါထွက်ပြောလိုက်ပါ့မယ်..."

"မဖြစ်ဘူးဒေါ်ကြီး... ကျွန်မပဲ ထွက်တွေ့မှ ဖြစ်မှာ ၊ အဲဒီမိန်းမက..."

"အမလေး အသံလေးတော့ပေးပါဟယ်... အထဲမှာ ရှိမှန်း သေချာသိလို့ လာခဲ့တာပါ၊ ကြွေးယူပြီး ပတ်ပြေးနေလို့ ရမလား..."

စကားမဆုံးခင် စွာကျယ်ကျယ်အသံက ဝင်လာခဲ့၏။

"ဂျိမ်း... ဂျိမ်း..."

အော်လည်း အော်၊ တံခါးကိုလည်း ကိုင်လှုပ်နေကာ...

"မဟေမာန်..."

"တောက်... လူပါးဝလို့ ဒီမိန်းမ..."

"ဟဲ့... ဟဲ့ ဟေမာန်၊ နေဦး... ဪ..."

"ဝုန်း... ဒုန်း..."

အခန်း(၃)

"ဖြစ်ရဲ့ လားအန်တီ..."

"ဖြစ်တယ်... ဖြစ်တယ်..."

"ကဲ... လာပါအမေရယ်..."

အပြာက ဇွတ်ဝင်တွဲလိုက်ရင်း... ၊

"လူကဖြင့်မဟန်နိုင်ဘူး... သူများကို ခေါင်းကွဲအောင်တော့ လုပ်နိုင်တယ်..."

"ဘာမဟန်နိုင်တာလဲ... ညည်းက မအေကို အဲဒါတွေပြောချင်လို့ အိမ်ထဲထိ လိုက်လာတာလား..."

"မဟုတ်ပါဘူး... ရုန်းနေပါနဲ့ ၊ တကယ်ပဲ ကလေးထက်ဆိုးတယ်..."

"ငါက သူငယ်ပြန်နေတယ်ပေါ့လေ..."

ခြံတံခါးသော့ဖွင့်ခြင်း အိမ်တံခါးသော့ ဖွင့်နေခြင်းမှာ ဒေါ်ဟေမာန် မကျေမနပ် စောင့်နေခဲ့ရကာ အိမ်ထဲဝင်လို့ ရသည် နှင့် အပြာလက်ထဲက ရုန်းထွက်လိုက်ပြီး...

"ညည်းက မအေကို တစ်ပြားတစ်ချပ်မှာ အထောက်အကူမပေးဘဲနဲ့ ဒါလေး ဝင်နှမ်းဖြူးပြီး အပြစ်ထောက်ချင်တာလား..."

"ဒါလေးဟုတ်လား... အမေ့ကို ရဲစခန်းမှာ လိုက်ထုတ်ရတာလေ..."

"မထုတ်နဲ့ ပေါ့... ညည်းကို ဘယ်သူက သံကြိုးရိုက်ခေါ်လို့ လဲ..."

"မခေါ်ပေမဲ့ အမေ့သမီးဖြစ်နေတာလည်း မနေသာလို့ ပေါ့..."

"နေသာအောင်နေလိုက်... သွား သွား ပြန်တော့၊ နောက်ကို ငါ့အိမ်
လာရင် ရည်းစားနဲ့ တွဲမလာနဲ့ ..."

"ရည်စားမဟုတ်ပါဘူး အန်တီရာ..."

ခြံက အိမ်ထဲလိုက်ဝင် လာပြီး ဧည့်ခန်းကျဉ်းကျဉ်းလေးမှာ တရင်း
တ နှီးဝင်ထိုင်လိုက်ကာ...

"သားတို့ က လက်ထပ်တော့မှာ အန်တီရာ... မာမို့ကိုလည်း
ဖွင့်ပြောပြီးပြီ..."

ဟင်...

ဒေါ်ဟေမာန် မျက်လုံးပြူးသွားသည် ။ ဒါတကယ်ပဲလား...

ဒီကောင်လေးနဲ့ တစ်ခါပဲတွဲသွားတာ တွေ့ဖူးသည် ။ ကောင်လေးက
ဖြူဖြူချောချောလေး ဖြစ်ကာ၊ ကားအကောင်းစားကြီးနဲ့ မို့ သမီးကို
တောင် သတိပေး ထားခဲ့သေးသည် ။

"ညည်းကို သူဌေးတစ်ယောက် အရယူပါလို့ ငါမသင်ထားဘူးနော်...
တော်ကြာ လိုချင်တာမရဘဲ မလိုချင်တာရပြီး အရှက်တကွဲ ဖြစ်လာဦးမ
ယ်၊ အဲဒါမျိုး ဖြစ်လာလို့ ကတော့ လုံးဝညှာမယ်မထင်နဲ့ ..."လို့ ...

"သိလားအန်တီ... သားကိုတော့ မခွဲခြားပါနဲ့ ၊ မိသားစုလို ခုတည်း
က သဘောထားပေးပါ... သားတို့ အမြန်ဆုံး လက်ထပ်ဖို့ စီစဉ်မှာ ပါ..."

"အေး... ဒါပေမဲ့ စည်းနဲ့ ကမ်းနဲ့ တော့နေကြ၊ မင်းအမေက တကယ်

ခွင့်ပြုမှာ ဟုတ်ရဲ့ လား..."

အပြာက နောက်ဖေးဝင်သွားပြီး အိုးတွေခွက်တွေ လှန်လှောကြည့်ပြီး ပြန်ထွက်လာကာ...

"အမေ့က ချိုင့်ဆွဲစားနေတယ် ဟုတ်လား..."

"ငါ့ဘာသာ ချိုင့်မဆွဲဘဲ အိုးလိုက်ပဲ မှာ စားစား ပူမနေနဲ့ ... အစတည်းက အေးရာအေးကြောင်း နေလာတာများ ၊ မအေအတွက် တစ်ပူတိုး နေဦးမယ်..."

"တွေ့လား... အမေက စကားကောင်းကို ပြောလို့ မရဘူး..."

"အပြာရယ်... မင်းကလည်း ကိုယ့်အမေအကြောင်း သိရင် ပြောတာ ဆိုတာ ဆင်ခြင်ပေါ့ကွာ..."

"အဲဒါသူပဲ သင်ပေးထားတာ..."

အပြာက နှုတ်ခမ်းလေးစူပြီး မအေကိုကြည့်လိုက်ကာ...

"သူတစ်ယောက်တည်း ဆူနေရရင် နားမီးခိုးထွက်မယ်... ပြန်ပြောဦးတဲ့ ..."

ဟင်... ၊

ခြံမျက်နှာက ရယ်ကျဲကျဲနှင့် မျက်ခုံးနှစ်ဖက် မြင့်တက်သွားသည် ။ ဒေါ်ဟေမာန်ကလည်း ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်ကာ... ၊

"အဲဒါ ရှင့်ကိုရွံ့ပြောခဲ့တာ သာလိကာမရေ... ရှင်လေးက မပြောတတ် မဆိုတတ် ဆိုတော့လေ..."

"မသိဘူး... အဲဒါကြောင့် အမေ့အတွက် ပြန်ပြောပေးရင်းနဲ့ ပြောတတ်နေတာ..."

"ဟား ဟား ဟား ဟား..."

ခြံက တရင်းတနှီး ရယ်မောရင်း အပြန်ကျတော့ ဒေါ်ဟေမာန်ကို ပို က်ဆံတွေ ထုတ်ပေးသည်။ ။ ဒေါ်ဟေမာန်က ခေါင်းခါလိုက်ရင်း...

"မင်းက ငါ့သမက်မှ မဟုတ်သေးဘဲ မလိုချင်ပါဘူး... ငါတစ်ယောက် တည်းနေတာ တုံးလုံးစာမရှိပေမဲ့ မတ်တတ်စာတော့ရှိပါတယ်..."

အမေညာလိုက်ပြီကို ဟေမာန်သိသည် ။ စိတ်မကောင်းတော့ ဖြစ်သွားမိ၏။ အမေမှာ စားစရာတောင် မရှိဘူးဆိုတာ ခုနကပဲ မီးဖိုချောင်ထဲ ဝင်ကြည့်ခဲ့လို့ သိပြီးပြီ ဖြစ်၏။

ဒါပေမဲ့ အမေအတွက် ပိုက်ဆံနှစ်သောင်း ထားခဲ့ရတာတောင် အနိုင် နိုင် ဖြစ်နေသည်။ ။ ဆယ်တန်းဖြေမယ် ဆိုတည်းက ဘော်ဒါမှာ အပြာ နေခဲ့ရသည်။ ။ လူကုံထံတွေနေတဲ့ ဘော်ဒါမှာ အပြာအတွက် လိုလေ သေးမရှိအောင် အမေထားပေးခဲ့သည်။ ။

ထိုစဉ်ကတော့ အိမ်မှာ ပစ္စည်းဥစ္စာလည်း အသင့်အတင့်ရှိနေသေး သည်။ ။ အမေကလည်း အလုပ်လုပ်နေသေးသည်။ ။ ဆယ်တန်းကို အမှ တ်ကောင်းနဲ့ အောင်ခဲ့တော့ အင်ဂျင်နီယာ ဖြစ်စေချင်ပြန်သည်။ ။

ထို့ကြောင့် ကျောင်းနားနီးသည့် အဆောင်မှာ ပဲ နေစေခဲ့လျက် ငွေမပြတ်ပို့ခဲ့၏။ ထိုအချိန်မှာ အမေဘယ်လို ရင်ဆိုင်နေခဲ့ရမည်ကို သူမ စိတ်ဝင်စားချိန်မရတော့ပေ။ တက္ကသိုလ်မြေဆိုတာ ပညာရှာကြသလို အ ချစ်သစ်ပင် စိုက်ထူဖို့ အတွက် မျိုးစေ့ချရာနေရာလည်း ဖြစ်၏။

ကျောင်းပြီးရင် ဘာလုပ်မယ် ညာလုပ်မယ်ဆိုသည့် ရည်ရွယ်ချက် တော့ထဲမဲ့ ချစ်သူနဲ့ ပေါင်းဖက်နိုင်ဖို့ ရည်ရွယ်ချက်တွေက အခိုင်မာဆုံးဖြစ် နေခဲ့ရာ...

"အပြာ မလိုက်ချင်ဘူးမောင်... အဆောင်ကိုပဲ..."

"လိုက်ခဲ့ပါကွာ... ဒီအချိန်ဆို မာမီ စက်ရုံရောက်နေရင်နေ မဟုတ်ရင်လည်း သွားဖို့ ပြင်ပြီးနေပါပြီ... မောင်တို့ စကား အေးဆေးပြောရတာ ပေါ့..."

အပြာရဲ့ အတွေးတွေ မဆုံးခင် ကားက ခြံဝင်းကျယ်ကြီးထဲကို ချိုးကွေ့ ဝင်လာခဲ့လေသည်။ ။ ခြံပြောသလိုပဲ ဒေါ်မင်းမာလာက စက်ရုံသွားတော့မလို ပြင်ဆင်ထားသည့် ပုံပါ...

ဒါပေမဲ့ လက်ကိုင်အိတ်ကို စားပွဲပေါ်မှာ ချထားကာ၊ ဧည့်ခန်းကနေ မတ်တတ်ရပ်ကြည့်နေလျက်...

"ညနေပိုင်း မာမီစက်ရုံကို သွားတတ်တာသိရဲ့ သားနဲ့ ဘာလို့ အချိန်မီ ပြန်မလာတာလဲသား..."

"မာမီနဲ့ သား တိုင်ပင်ကိုက်နေစရာမှ မလိုတာ... ဘာဖြစ်လို့ လဲ မာမီကား..."

"မာမီကား မီးလုံးကျွမ်းနေလို့ လေ..."

"ဟာ ဒါဆိုလည်း ဆပ်ဖ်ရှိတာပဲ... သားမေ့နေလို့ ပါမာမီရာ၊ တကယ်ပါ... သွားမယ်လေ၊ သားလိုက်ပို့ရမလား..."

ဒေါ်မင်းမာလာ အကြည့်က အပြာဆီရောက်သွားသည်။ ။

စကတ်အရှည်နှင့် ဆွဲသားအင်္ကျီကိုယ်ကျပ်က လည်ပင်းဟိုက်နေသည်။ ။ ဆံပင်ရှည်တွေကို နောက်မှာ မြင့်မြင့်တင်စီးထားသဖြင့် တင်းပြည့်သော ရင်ဘတ်အလှက ထင်းနေ၏။

ဒေါ်မင်းမာလာကလည်း ရင်ဘတ်ပြင်ကိုပဲ စူးစိုက်ကြည့်ကာ...

"အခု မင်းအိမ်ကိုသွားခဲ့သေးတာလား..."

"ရှင်..."

"သားတို့ ..."

"မင်းအိမ်ကို ကိုယ်ပိုင်ကားနဲ့ ပြန်တာ... သင့်တော်လား မတော်လား
မင်းစဉ်းစားသင့်တယ်..."

"မာမီ သားတို့ က လက်ထပ်ကြမှာ ပဲလေ..."

"လက်မထပ်ဖြစ်ရင်ရော..."

နှစ်ယောက်စလုံး ဟင်ခနဲ အသံမထွက်ပေမဲ့ ပါးစပ်တွေပြင်ရင်း ဆွံ့
အသွားကြ၏။ ဒေါ်မင်းမာလာ မျက်နှာက စေ့စေ့ကြည့်ရဲစရာမရှိ လော
က်အောင် မာထန်ပြတ်သားနေသည် ။

မာန်မာနတို့ နှင့် မောက်မာသလိုရှိသလောက် စကားလုံးတိုင်းက ခ
ပ်ရင့်ရင့်။ သို့သော်... ၊

"ငါ့သားရဲ့ ကား ဘယ်မိန်းကလေး အိမ်ရှေ့မှာ သွားထိုးထိုး
အရေးမကြီးပါဘူး... အရွယ်ရောက်နေပြီ ဖြစ်တဲ့ သားတစ်ယောက်ရဲ့
ခြေလှမ်းတိုင်းကို ထိန်းချုပ်ထားဖို့ ဆိုတာလည်း လွယ်တာမှ မဟုတ်တာ
... ငါပြောနေတာ ငါ့သားနဲ့ လက်ထပ်ပေးဖို့ ထိ ထည့်သွင်း စဉ်းစားထား
ခဲ့တဲ့ မင်းရဲ့ ဂုဏ် သိက္ခာအတွက်ပဲ..."

ဒေါ်မင်းမာလာ ပြောသမျှ ဘာသာပြန်ဖို့ မလွယ်ကူသော အနက်အ
ဓိပ္ပာယ်တွေနဲ့ ချည်း ဖြစ်နေတတ်ကာ... ၊

"ငါ့သားကို ငါဂရုစိုက်တဲ့ အတွက် မင်းနဲ့ မင်းအမေရဲ့ ဘဝကပါ ငါနဲ့
သက်ဆိုင်လာခဲ့ပြီ... အဲဒါကြောင့် ငါမင်းကိုပြောခဲ့တယ်၊ ကိုယ့်ရဲ့ ဂုဏ်

သိက္ခာနဲ့ သားဘက်က မိသားစုဂုဏ်သိက္ခာ အတွက် အစွန်းအထင်း မဖြစ်ပါစေနဲ့ လို့ ..."

အဲဒါကရော ကိုယ်လက်ထပ်မယ့် ယောက်ျားနဲ့ ကားအတူစီးမိတာ ဘယ်လို အကျိုးဝင်နေပါသလဲ...

အပြာဘယ်လိုမှ နားမလည်နိုင်ပေ...

ဒေါ်မင်းမာလာကလည်း ဒီထက်ပိုပြောဖို့ ဆန္ဒမရှိပေ။ သူမစိတ်ထဲမှ ရှိနေတာက ဒီမိန်းကလေး ပြစ်ချက်တစ်ခုခုရှာပြီး သားကစိတ်ပျက်သွား အောင် လုပ်လို့ လည်း ထပ်သလို ဖြစ်လာနိုင်ဖို့ မသေချာ... ၊

ထို့ကြောင့် ထိုစိတ်ကူးကို သူမဖျက်လိုက်ရသည် ။ တခြားလူတွေလုပ်ကြတဲ့ လမ်းဟောင်းအတိုင်း ချစ်နေတဲ့ သူနှစ်ဦးကို မရမကခွဲဖို့ ဆိုတာလည်း ကွဲကြေသွားခဲ့သည့် မင်္ဂလာမောင်နှံ ရုပ်တု၏ ဥပမာကြောင့် သူမမလုပ်နိုင်ပေ...

ကိုယ့်အတွက် လုပ်စရာတစ်ခုပဲ ရှိတော့သည် ။ ဒါကဘာလဲဆိုလျှင် အပြာရင့်ရောင်ဆိုသည့် မိန်းကလေးနဲ့ သူမရဲ့ အမေအတွက် ကိုယ်နဲ့ ဆွေမျိုး တော်နိုင်တဲ့ အခြေအနေတစ်ခုအထိ ဖန်ဆင်းပေးရတော့မည်။

ဒီတိုင်း ကောက်ယူလိုက်တာထက် ပွဲလယ်တင့်ဖွယ် စီးပွားရေးတစ်ခုခုနှင့် ဆိုလျှင် မိန်းကလေးကလည်း ပညာတတ်လေးမို့ မထည်ဝါရင်တောင် နိမ့်ကျလို့ အရှက်ရဖွယ်တော့ ဖြစ်မှာ မဟုတ်တော့ပေ... ၊

"အပြာရင့်ရောင်..."

"အပြာလို့ ပဲ ခေါ်ပါမာမီ... အဟွန်း ရင်းနှီးနေကြပြီဟာကို..."

သားက ဝင်ပြောလိုက်တော့ ငဲ့ကြည့်မိသည် ။ ဒီမိန်းကလေးနဲ့ ပတ်သက်လာတည်းက တက်ကြွနေတတ်သည့် မျက်နှာက အမြဲတမ်း ပြုံးချို

နေ သည် ။ မကြိုက်တဲ့ စကားနဲ့ ဆူမိလျှင် မျက်နှာ ညိုနေတတ်သည့် လူက ခုဆို ဘာပြောပြော အပြုံးမပျက် အရယ်မပျက် ကြိမ်းမောင်း နေတာလည်း မငြိုငြင်ခဲ့ပေ...

ဒေါ်မင်းမာလာရဲ့ အကြည့်ကြောင့် ဒြိက ရယ်ကျဲကျဲနဲ့ ...

"မာမီ အရှည်ကြီး ခေါ်နေရလို့ ပြောတာပါ..."

"မာမီစကားပြောရင် ဘာအကြောင်းမှ ဝင်မပြောပါနဲ့ ..."

"ဟုတ်ကဲ့ပါ..."

အပြာဘက်ကို ပြန်လှည့်လိုက်ပြီး သူမဖက်ထားသည့် စာအုပ်တွေနဲ့ သူမလက်ချောင်းလေး တွေကိုပါ ကြည့်မိသည် ။ ပြီးမှ ...

"မင်းအမေ ဘာစီးပွားလုပ်တတ်လဲ..."

"ရှင်..."

"ငရုတ်သီး ကြက်သွန် ရောင်းတာမျိုးကို ပြောတာ မဟုတ်ဘူး ..."

"အမေက အဖေမရှိတော့ကာမှ စီးပွားရေး မည်မည်ရရ ဘာမှ မလုပ်ဘူးတော့ သမီးမသိဘူးအန်တီ..."

"မိန်းကလေးဆိုတာ အမေနဲ့ အနီးစပ်ဆုံးပဲ... မင်းဘာလို့ မသိရတာလဲ..."

"သူက ဆယ်တန်းတက်ပြီဆိုတည်းက ဘော်ဒါမှာ သွားနေတာ မာမီရဲ့ ... ခုထိလည်း ..."

"မာမီ သူ့ကိုမေးနေတာလေ..."

ခြံ ခေါင်းတစ်ချက် ကုတ်လိုက်ရင်း... ၊

"ဟုတ်ကဲ့ပါ..."

"နောက်တစ်ခါ ထပ်ဝင်ပြောရင်တော့ သားကို မာမီ စက်ရုံတစ်ခါတည်း ခေါ်သွားရတော့မယ်..."

"နိုး... နိုး မပြောတော့ဘူး..."

တော်တော် လန့်သွားသည့် ပုံနှင့် ခြံက အထဲကိုတောင် ဝင်သွားရှာသည်။ ။ ဒါကိုကြည့်ခြင်း အားဖြင့် သူမထွက်သွားလျှင် အပြာနဲ့ အိမ်မှာ အတူ တူရှိကြဖို့ ပြင်ဆင်ထားခဲ့မှန်း ဒေါ်မင်းမာလာ သိလိုက်သည်။ ။

အပြာကတော့ တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့တိုင်း စိုးရိမ်ထိတ်လန့်ခြင်းတွေ ဖိစီးနေခဲ့ရကာ... ၊

"မင်းကို မင်းအမေက ဘယ်လို ထိန်းကျောင်းပြုပြင်ခဲ့သလဲ ငါမသိဘူး ... ပုံစံတွေအရ မီးဖိုချောင် နိုင်နင်းမှု ရှိရဲ့ လားလို့ မေးရင်လည်း မင်းမှာ ဖြေစရာရှိမှာ မဟုတ်ပါဘူး..."

အပြာ မျက်နှာလေးငယ်နေ၏။ ဆင်းရဲ လို့ ဘဝကို နားလည်ပြီး အောက်သက်ကျေမှာ ပဲလို့ ထင်စရာရှိတာတောင် သူမမှာ ဘာအရည်အချင်းမှ မရှိရတဲ့ အဖြစ်... ၊

ငယ်ငယ်တည်းက ငါ့သမီးက'ဆရာခေါ်ခံရမယ်သူ' 'မင်းကြိုက်စိုးကြိုက်' စသဖြင့်သော ဂုဏ်ယူဖွယ်များ နှင့် မိဘနှစ်ပါးစလုံး အရေးပေး ဂရုစိုက်ခဲ့ကြသည်။ ။ အဖေမရှိခဲ့သည့် နောက်မှာလည်း အမေက 'ဒီမာန်ကို မချဘဲ အပြာအတွက်ဆို ဘာဖြစ်ဖြစ် ဖြည့်ဆည်းပေးဖို့ ပဲ ကြိုးစား၏။

အပြာဘဝဟာ မချမ်းသာဘဲ ပြီးပြည့်စုံနေခဲ့ သလိုလို၊ ဘာမှ မရှိပေမဲ့ ရှိနေသယောင် ဖြစ်နေခဲ့ရင်း ထမင်းဟင်းတောင် ကောင်းကောင်း မချ

ကံတတ်သည့် အခြေအနေမှာ ...

"မင်းစိတ် ဘယ်ရောက်နေသလဲအပြာ..."

"ရှင်... ဟို..."

"မိန်းမကောင်း တစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ ထမင်းဟင်းချက်တတ်မှ ဆိုတာ တော့ မဟုတ်ပါဘူး... ဒါပေမဲ့ ကိုယ်မတတ်ဘဲ မသိနိုင်ဘူး၊ ဟင်းကောင်း တယ်မကောင်းဘူး ကိုယ်တိုင်မချက်တတ်ဘဲ သူများကို ကဲ့ရဲ့ ရင် ထမင်းချက်ကတောင် ခံမှာ မဟုတ်ဘူး ... ရှေ့မှာ မပြောရဲရင် ကွယ်ရာမှာ ပြောမှာ ပဲ၊ ဒါကြောင့် အိမ်မှုကိစ္စဆိုတာ မိန်းမတစ်ယောက် နဲ့ ဝေးကွာမနေသင့်တဲ့ အရာဖြစ်လာတာ..."

"ဟုတ်ကဲ့... အပြာသင်ယူပါမယ်အန်တီ..."

"သင်ရမယ်... နောက်ပြီး မင်းအမေကို မင်းသင်ရမှာ က လူတစ် ယောက်ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို ဘယ်မှာ ဖြစ်ဖြစ် မမေ့ဖို့ ပဲ..."

အပြာ မော့လာတော့ မျက်ဝန်းလေးတွေကို စိုက်ကြည့်လိုက်ရင်း...

" မရှိရင် ပေါင်နှံရောင်းချရုံပဲ တတ်တာ အပြစ်မဆိုသာပေမဲ့ ကြွေး ယူရဲတာ ရှက်ဖို့ ကောင်းတယ်... ကိုယ့်မှာ သမီးမိန်းကလေး ရှိနေတဲ့ အ တွက် ပိုပြီးဆင်ခြင်ရမယ်၊ မင်းအမေက ခုချိန်ထိ အဲ့လိုပြဿနာတွေ ရှင်းနေရတုန်း..."

ဘယ်လိုသိနေတာလဲ ဆိုသည့် အကြည့်တွေကို သိနေသဖြင့် ဒေါ်မင်းမာလာ ဖုန်းထုတ်ဖွင့်ကာ... ၊

"ဒီမှာ ..."

အပြာရှေ့ရောက်အောင် တိုးပေးလိုက်၏။

"အဲဒီလူတွေကို ငါခိုင်းထားတာ... မင်းနဲ့ မင်းအမေအကြောင်းတွေ သိဖို့ အတွက်..."

ဟင်... ၊

ဖုန်းကို အပြာကောက်မကိုင်ပါ။ ဒီတိုင်းပဲ ငုံ့ကြည့်လိုက်တော့ နာမည် တွေ ရှစ်ယောက်ကိုးယောက်၊ ဒေါ်မင်းမာလာ ဆိုဖာမှာ မှီလိုက်ပြီး လက် ပိုက်ကာ...

"ဆောရီး..."

ခပ်ကြောကြောပြောတဲ့ ပုံပေမဲ့...

"ဒါယဉ်ကျေးမှုမရှိတဲ့ အလုပ်မှန်းသိပေမဲ့ သားအတွက်ငါလုပ်ခဲ့ရတယ်... အဲဒီတော့ မင်းအမေကို မင်းပြန်ထိန်းပါ။ မင်းကိုယ်မင်း ထိန်းရမှာ က ကိုယ့်ရဲ့ တန်ဖိုး ကျမသွားဖို့ ပဲ... သားရှင်ဖြစ်တဲ့ ငါကပဲ ပြန်သင်ပေး မယ်။ ကိုယ့်အိမ်ရှေ့မှာ ဇိမ်ခံကားကြီးထိုးရပ်တာ ဂုဏ်ယူဖွယ်ပေမဲ့ မင်း တို့လိုစုတ် စုတ်ပြတ်ပြတ် ရပ်ကွက် ကြိုကြားမှာ တော့ ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိခိုက်စေတဲ့ အ ဖြစ်ပဲ..."

"မောင့်ကို... ခွဲကို အပြာနှစ်ခါပဲ..."

"တစ်ခါမှ မခေါ်သင့်ဘူးဆိုတာ မင်းအမေ မဆုံးမဘူးလား..."

မဆုံးမခဲ့ပါ။ အမေပြောရင် 'ငါ့ကို ကဲ့ရဲ့ ခံရအောင် မလုပ်နဲ့' ဆိုတဲ့ စ ကားလောက်သာ...

"မင်းကို ငါပြောပြီးပြီ... ငါ့သားရဲ့ ကား ဘယ်အိမ်ရှေ့မှာ ရောက်နေ နေ ဘာမှ ဖြစ်မသွားဘူး၊ မင်းဘာဖြစ်သွားနိုင်သလဲ ဆိုတာလည်း ငါနဲ့ မ ဆိုင်ဘူး... ဒါပေမဲ့ ငါ့ချွေးမဖြစ်လာမယ် ဆိုရင်တော့ မဆိုင်လို့ မရတော့ ဘူး၊ သားရှင်ပေမဲ့ သားမှာ လည်း ဂုဏ်သိက္ခာရှိတယ်... အထူးသဖြင့် ငါ့

သားကို ငါ့ကိုယ်တိုင် အဖေအမေလုပ်ပြီး မှတ် ခြင် ယင် မသန်းအောင် မွေးလာခဲ့တာ..."

‘ငါ့သားအတွက်’လို့ လက်မထောင် ဟစ်ကြွေးနေသည့် အမေတစ်ယောက် ရှေ့မှာ ‘ကျွန်မအမေကလည်း ဒီလိုမျိုးဆုံးမခဲ့တာပါပဲ’ လို့ သူမ မပြောနိုင်...

သားရှင်ဖြစ်ပြီး သူ့သားရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာအတွက် မိန်းကလေးဘက်ကို လိုက်တွေးပေးသေးသည်။ သားရဲ့ ငြိုငြင်မှုကို မခံနိုင်သောကြောင့် ဘယ်လိုမှ မတူညီနိုင်တဲ့ အဆင့်အတန်းမျိုးနဲ့ မိန်းကလေးကို ချွေးမအဖြစ် လက်ခံဖို့ စဉ်းစားခဲ့၏။

ဒေါ်မင်းမာလာဆိုသော အမျိုးသမီးကြီးရဲ့ မျက်နှာမှာ ဘယ်လို မောက်မာ တင်းပြတ်နေပါစေ သူ့သားရဲ့ အနာဂတ်ဇယားက အသွေးအသား ဦးနှောက်အတွေးထဲမှာ အချိန်ပြည့်ရှိနေခဲ့သည်။

ဒါတောင် စီးပွားရေးကို တစ်ဖက်မှာ အောင်မြင်အောင်ရှာဖွေနေသေးသည်။ အိမ်ဗဟိရ အလုပ်သမားအားလုံး အပေါ်မှာ လည်း နိုင်နင်းစွာအုပ်ချုပ်နေသေးသည်။ အလွန်ထက်မြက်၍ လေးစားဖွယ် မိခင်ကောင်း အမျိုးသမီး ဖြစ်၏။

ဒါဆိုအမေက ဘယ်လိုအမေမျိုးဖြစ်နေသလဲ...

အပြာအမေ့အကြောင်း မတွေးချင်ပေ။ မတွေးချင်တာမဟုတ်ဘဲ စိတ်ဝင်တစား တွေးကြည့်ချင်ဖွယ် မရှိတာမျိုး ဖြစ်၏။ အမေဟာ သူ့ကိုယ်သူလည်း အေးချမ်းအောင် ကြံဖန်နေတတ်သလို သားသမီးအတွက်ဆိုတာလည်း အနာဂတ်ဇယားနဲ့ အားထားမွေးမြူစရာ မဟုတ် ကြိုတင်ပူပန်နေဖို့ မလို...

"ညည်းချမ်းသာထိုက်ရင် ငါရှာလို့ ဖွေလို့ ရမှာ ပဲ အပြာ... ရင်းသမျှ ကုန် လှုပ်တိုင်း မြှုပ်နေတာတော့ ညည်းကံပဲ..."တဲ့ ...

ဒါဆို အမေ ဘာတွေ လုပ်သလဲမေး...

နှစ်လုံးထိ အပြေးထိုးလိုက်၊ ချဲထိုးလိုက်...

တစ်ခါတလေ ချဲထီပေါက်လို့ ငွေလေးကိုင်ရရင်တော့ သိမ်ကြီးဈေး မှာ အထည်လေး ပြေးယူပြီး ရောင်းသည် ။ နှစ်ခေါက်လောက် ပြန်ပြီး တာနှင့် အရင်းပြုတ်၏။ ကြွေးပေးထားတာ တွေက ပြန်မရလို့ တဲ့ ...

တစ်ခါက အမှုန့်ကြိတ်စက်လေးထောင်ပြီး အဆင်ပြေနေသေးသည် ။ နောက်တော့ အမှုန့်ကြိတ်မည့် ဖောက်သည် တွေက တန်းစီနေကြပြီး ကြိတ်ပေးမယ့်လူက မရှိ...

မိတ်ပျက်ပြီး အလုပ်ပါးလာတုန်းမှာ နှစ်လုံးထီဒိုင်ကိုင်လိုက်တာ ဝက်ဝက်ကွဲ ရှုံးခဲ့လေသည် ။

"မင်းအမေကို ဆွေးနွေးကြည့်လိုက် အပြာ..."

"ရှင်... ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါအန်တီ..."

"စီးပွားရေးတစ်ခုခုလုပ်ဖို့ စိတ်ကူးရှိလာရင် သေချာဆုံးဖြတ်ပါ... သေချာရင် ငါငွေထုတ်ပေးမယ်၊ အလကားတော့ မဟုတ်ဘူး ..."

ဒါကို အမေ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ အပြာကြို သိနေသည် ။

သိနေခဲ့တဲ့ အတိုင်း...

အခန်း(၄)

"အပြာ..."

"... .."

"အပြာရေ..."

"ဘာလာလုပ်တာလဲ မောင်ရယ်... အိမ်ကိုကားနဲ့ ..."

"ကားမပါပါဘူးကွာ... ဘုရားလမ်းက ကော်ဖီဆိုင်ရှေ့မှာ ထားခဲ့တယ်..."

"ဟင်..."

တံခါးထဖွင့်ပေးရင်း အပြာ အံ့သြသွားသည် ။

"အဲ့ကနေ ဒီကိုဒီတိုင်းလာတယ်..."

"ဟုတ်တယ်... ဒီတိုင်းလာတာတောင် မျက်နှာပုပ်ကြီးနဲ့ လူကို ဆီးဟောက်သေးတာ..."

ပြောနေတဲ့ လူက မဲ့ရွဲ့နေလျက် ဧည့်ခန်းမှာ သွားထိုင်လိုက်သည် ။
အပြာက ကြည်ပြာရောင် စကတ်ပွလေးနဲ့ တီရှပ်အဖြူ လက်ပြတ်လေးဝတ် ထားကာ၊ ဆံပင်တွေကို အမြင့်တင်စီးထားသဖြင့် ဝင်းစိုနေသည့် မျက်နှာလေးက ထင်းနေ၏။

သူမနောက်က ဝင်လာတာနှင့် မော့ကြည့်ပြီး ခြံကလက်ကိုဖမ်းဆွဲထားလိုက်သည်။ ။

"အပြာ..."

"ဘယ်လိုလုပ်တာလဲမောင်ရယ်... အမေပြန်ဝင်လာရင် တွေ့သွားတော့မှာပဲ..."

"ခုနမှ ထွက်သွားတာ ကိုယ်တွေ့လိုက်ပါတယ်ကွာ... ပူမနေစမ်းပါနဲ့..."

"အမေ့..."

အပြာ့ကိုယ်လေး သူ့ပေါင်ပေါ် ပုံကျလာအောင် လက်ကိုဖိဆွဲလိုက်ပြီး...

"လွမ်းလိုက်တာကွာ..."

"မနေ့ကတစ်ရက်ပဲ မတွေ့တာကို..."

ခြံက အပြာ့ခါးလေးကို ဖက်ထားပြီး ဝင်းနုနေသည့် ပခုံးစွန်းလေးကို နှုတ်ခမ်းနဲ့ ဖိနမ်းလိုက်၏။ အပြာက သူ့နမ်းသည့် နေရာကို လက်ဖဝါးလေးနဲ့ အုပ်ထားလိုက်ကာ...

"လွှတ်ပါမောင်ရာ... အပြာ အဲ့လိုကြီး မနေတတ်ဘူး..."

"မလွှတ်ဘူး... မနေ့က မောင်လာခေါ်တာ ဘာလို့ ရှောင်နေတာလဲပြော..."

"ရှောင်နေတာမဟုတ်ပါဘူး... အမေနဲ့ စကားပြောရတာ အဆင်မပြေလို့..."

"ဒီနေ့ကျတော့ ဒီမှာ လာပုန်းနေတယ်လေ..."

"ဖယ်ပါမောင်ရာ... အမေက တစ်မျိုး မောင်ကတစ်မျိုး..."

"ဟုတ်လား... တစ်ယောက်တစ်မျိုး ဖြစ်နေတယ်ပေါ့၊ မောင်က မင်းနဲ့ ချစ်သူ... အန်တီက မင်းရဲ့ မွေးသမိခင်လေ..."

"ကြည့်ပါလား..."

အတင်းဖက်ထားချင်လို့ ဟန်ပြင်နေပေမဲ့ အပြာက တွန်းဖယ် ထွက်သွားတော့လည်း ခြံ ဒီတိုင်းကျန်ခဲ့ရကာ... ၊

"မင်းကလည်း အပြာရာ... အိမ်မှာ ပြန်နေတဲ့ အချိန်တိုင်း ဒီအမေနဲ့ ပဲ ကျွဲတက်နေတယ်၊ ရှိတာမှ အမေတစ်ခု သမီးတစ်ခု... မောင်နဲ့ မာမီ ဆိုရင်..."

"အပြာတို့ သားအမိလို ဘယ်တော့မှ မဖြစ်ဘူးမှတ်လား..."

"ဖြစ်ချိန်မှ မရှိတာ... မောင်လည်း မာမီကို စိတ်ဝင်စားမနေဘူး၊ ခိုင်းရင် လုပ်ပေးလိုက်တယ်... အပြစ်လုပ်မိလို့ ဆူနေရင် ငြိမ်နေပေးလိုက်တယ်၊ ကျန်တာ ကိုယ့်ဖီးလ်နဲ့ ကိုယ်ပဲ..."

အပြာက ခြံနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ထိုင်လိုက်သည် ။ ဒါပေမဲ့ ဖင်ကျ အောင်မထိုင်ဘဲ ခါးလေးတောင့်တောင့်နှင့် မငြိမ်မသက်ဖြစ်နေကာ...

"မတူလို့ ပေါ့မောင်ရယ်... အမေချင်း မတူလို့ ပေါ့၊ မောင့်မာမီက..."

"အမေဆိုတာ အတူတူပါပဲကွာ... အန်တီက အပြောနည်းနည်းဆိုးပေမဲ့ သဘောကောင်းပါတယ်..."

"မောင် မသိပါဘူးကွာ..."

မောင့်မာမီဘာတွေ ဖြစ်စေချင်သလဲ၊ အခုဘာတွေ မှာ ထားခဲ့သလဲ မောင်သေချာသိတာ မဟုတ်၊ ဒါတွေကို သားအမိ တိုးတိုးပြောပြ တိုင်ပ

င်တော့ လူကြားအောင် ထအော်၏။

"ငါတို့ က ဘယ်လိုနေနေလို့ သူက နာမည်အစွန်းအထင်း မဖြစ်ပါစေနဲ့ လို့ မှာ နေရတာလဲ... ဒီမှာ နှင်းဟေမာန်ဆိုတဲ့ မိန်းမက ဆင်းရဲလို့ စားစရာ မရှိရင် တောင် ဂုဏ်သိက္ခာကို ရောင်းမစားဘူး၊ ငါ့သမီးဂုဏ်သိမ် ညှိုးမှို န်မှာ စိုးလို့ တောင် ဒီနေ့ထိ သူများ အိမ်သွားပြီး အလုပ်မလုပ်ခဲ့တာ..."

တိုးတိုးတိတ်တိတ် ပြောကာမှ လက်သီးလက်မောင်းတန်းပြီး အော်ဟစ်နေတာ ပတ်ဝန်းကျင် အားလုံးကြားလေသည် ။

"အပြာ..."

အပြာမျက်နှာ တကယ် မကောင်းတော့ ခြံကစိုးရိမ်သည့် မျက်နှာနှင့် အနားရောက်လာကာ...

"ဘာတွေဖြစ်ကြလို့ လဲ အပြာရယ်... သူက မင်းမိဘပဲကွာ..."

"ဟုတ်ပါတယ်... အမေ့ကိုသနားလည်း သနားတယ်၊ တစ်ခါတစ်ခါ စိတ်လည်း ညစ်တယ်သိလား... အပြာမောင့်ကို အရမ်းအားကျတာပဲ..."

"ဘာဖြစ်လို့ လဲ..."

"မောင်က ကံကောင်းတယ်... အန်တီက အရမ်းထက်မြက်ပြီး အိမ်ထောင်မှုဆိုလည်း ထိန်းသိမ်းနိုင်တယ်၊ မောင့်ကို ရင်အုပ်မကွာစောင့်ရှောက်တယ်... ချစ်တတ်တဲ့ နေရာမှာ လည်း ဘာမှ လိုလေသေးမရှိရဘူး..."

သူလည်း ဘယ်လို နှစ်သိမ့်ပေးရမှန်း မသိတော့ပေ၊ ချစ်သူကိုမတွေ့ရလို့ ငြိုငြင်ခံပြီး ဒီထိ လိုက်ရှာခဲ့ရတာလည်း ဒီပြဿနာတွေ ရှိနေမယ်လို့ မထင်ခဲ့တာအမှန်...

"အမေက အဖေရှိနေတုန်းကထက် အများကြီးပိုဆိုးလာတာ..."

"ဘယ်လိုဆိုးတာလဲ..."

"ပါးစပ် ကြမ်းလာတာတွေပေါ့..."

"ဒါကတော့ လူပန်းရင် စိတ်ကြမ်းတယ်တဲ့ ကွ... သူ့မှာ လည်း တစ်ယောက်တည်း ရုန်းကန်နေရတာကိုး..."

"မောင် တစ်ခုစားမလားဟင်... အပြာ သွားလုပ်လိုက်မယ်နော်..."

"ကျွေးရော ကျွေးချင်လို့ လားကွာ... မောင့်ကို မြန်မြန်ပြန်စေချင်တာမင်းမျက်လုံးထဲမှာ ပေါ်နေပါတယ်... မညာနဲ့ ..."

အပြာက မီးဖိုချောင်ထဲဝင်ခါနီးမှ လှည့်ကြည့်ပြီးရယ်ကာ...

"မောင့်ကိုအမြဲ အနားမှာ နေစေချင်တာပါ..."

"လုပ်ပြီ..."

"ဒါပေမဲ့..."

"သိတယ်... နောက်ဆက်တွဲ မပါလို့ ရတယ်၊ ကျေးဇူးပဲ..."

"အမေ့အကြောင်း မောင်သေချာမသိလို့ ... ခုလည်း လမ်းထိပ်တင်ဆေးဝယ်ရုံဆိုပြီး ထွက်သွားတာ ဘာတွေဖြစ်နေပြီလဲမသိဘူး... ပြန်မလာ တော့ဘူး..."

အခန်း(၅)

"ထွက်ရှောင်ပေးတာနေမှာ ပေါ့..."

ဟင်...

ဒေါ်ဟေမာန် ခြေလှမ်း တုံ့သွားသည် ။ ဆေးရောင်းသည့် ဦးသန်းဝင်းက အခြေအနေကို ခြုံငုံနားလည်လိုက်ကာ... ၊

"မဟေမာန် ခုတလော ကျန်းမာရေးမကောင်းဘူးလား... ဆေးတွေချည်း ဝယ်နေသလိုပဲ..."

"ဪ... အဲ ဟုတ်တယ်..."

"အကြောင်းပြရင်းနဲ့ ထွက်နေရတာဆိုတော့ နီးနီးနားနားမှာ ဆေးဆိုင်ပဲရှိတာကိုး..."

"ဟဲ့ ကြားသွားဦးမယ်နော်..."

ဒေါ်ဟေမာန် ကိုယ့်ကို ပြောနေကြတာလားလို့ တွေးရင်း ထိုနေရာမှ မခွာဖြစ်ဘဲရှိလေသည် ။ ဒါပေမဲ့ ‘ရှောင်ပေးနေတယ်’ ဆိုသည့် စကားက ဘာကိုပြောမှန်းလည်း မသိ

"မဟေမာန်...
ကော်ဖီသကြားလုံးရောက်ပြီ ဗျ..."

ဒီမှာ မဟေမာန်မေးနေတဲ့

"ရှင်... အင်း..."

" လာလေ... ရောက်တုန်းယူထားလိုက်၊ ဒီကောင်က
ဈေးနည်းနည်းကြီးလို့ ကျွန်တော်က သိပ်တင်တာ မဟုတ်ဘူး ..."

"အင်း... နောက်မှ ပဲ၊ ကျွန်မ..."

"သူဌေးကို အပိုင်ဖမ်းထားပြီးမှ သကြားလုံးလောက်ကို ဘယ်စား
တော့မလဲ... ဦးသန်းဝင်းကလည်း အလိုက်ကမ်းဆိုးမသိ..."

ဒေါ်ဟေမာန် မထိတထိစကားတွေကို မခံနိုင်တော့ပေ... ၊

"ဒီမှာ ဟဲ့..."

ကွမ်းယာဆိုင်ဘေးက အအေးဆိုင်လေးမှာ ဖြစ်သည် ။ ဆိုင်သေး
သေးလေးက စားပွဲ လေးသုံးလေးလုံးပဲ ရှိကာ ကွမ်းယာဆိုင်ကနေ ဒီဘ
က်ကို နှစ်လှမ်းလောက် ပြေးကပ်လိုက်တာနှင့် ဘေးစားပွဲက အမျိုးသမီး
နှစ် ယောက်ဝိုင်းမှာ ရင်ဆိုင်ပြီးသားဖြစ်သွား၏။

"နင်တို့ ဘယ်သူ့ကို ပြောနေကြတာလဲ..."

"အယ်... ဟို..."

"ဘယ်သူ့ကို ပြောပြောပေါ့..."

တစ်ယောက်က ထိတ်လန့် ဗျာများ သွားပုံပေါ်ကာ ခိုင်ခံ့ပြောနေသ
ည့် တစ်ယောက်က ဘုကြည့်ကြည့်သည့် မျက်လုံးတွေနှင့် ...

"ရှင်က မလုံမလဲ လာမေးနေရအောင် ရှင်အဲ့လို တကယ်လုပ်နေလို့
လား..."

"အေး... ငါဘာလုပ်နေတာမှန်း ငါ့ကိုယ်ငါတောင် မသိဘူး၊ နေပါဦး
နင်တို့ က ဘယ်သူတွေလဲ... ငါကမသိဘဲနဲ့ ငါ့ကိုသိပြီး
ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း အတင်းတုတ်နေကြတာ အံ့ဩစရာပဲ..."

"ဘယ်သူက အတင်းတုတ်လို့ လဲ... ဒုက္ခပါပဲ..."

"သမီးက အန်တီတို့ လမ်းထိပ်ကပါ... သူက သမီးတို့ အောက်ထပ်မှာ လာငှားနေတာ နှစ်လလောက်ပဲ ရှိသေးတယ်..."

"ဪ... ဪ..."

အသက်ခပ်ကြီးကြီး အမျိုးသမီးကိုကြည့်၍ ဒေါ်ဟေမာန် နားလည် သွားသည်။ ။ ပြောနေတာတွေကလည်း သူမချည်းပဲ ဒိုင်ခံပါ။ အင်္ကျီလက် မောင်းနှင်ဖက်ကို အေးဆေး လိပ်တင်လိုက်ရင်း... ၊

"နှစ်လလောက်ပဲရှိသေးပေမဲ့ တစ်ခါတလေမှ ပြန်လာတတ်တဲ့ ငါ့သမီးအကြောင်းလည်း သိနေတယ်... ငါ့ခြေလှမ်းကိုတောင် သိနေလိုက်သေးတယ်၊ ချီးကျူးပါရဲ့ အေ... ကဲ ပြန်ပြောစမ်းပါ၊ ငါက ထွက်ရှောင်ပေးတယ်ဆိုတာ ဘာပြောတာလဲ..."

"အန်တီ သမီးမပြောဘူးနော်..."

"ပြောတော့ရော ဘာဖြစ်လဲ... ဘယ်သူမှ နာမည်တပ်ပြောတာ မဟုတ်ဘူး ၊ မဟုတ်ရင် မနာနဲ့ ပေါ့..."

"မဟုတ်လို့ နာတာတွေ မကြုံဘူးရင် အခုမှတ်သွား... ဟဲ့ကောင်မ..."

"ဖြန်း..."

"အား..."

"ခွမ်း... ဒေါက်..."

"သေပါပြီ..."

"မဟေမာန်တော်တော့..."

"ဆွဲကြပါဦး..."

အခြေအနေက ခဏလေးနဲ့ တစ်ဖက်စောင်းနင်း ပြီးသွားခဲ့၏။ အတင်းတုတ်နေသည့် အမျိုးသမီးရဲ့ နဖူးချိုစောင်းမှာ သွေးသံရဲရဲနှင့် ပါးတစ်ဖက်မှာ လည်း လက်ဝါးထင်လျက်... ၊

"အဲဒါမှတ်ထား... ဟေမာန့်အတင်း တုတ်ချင်ရင် မကြားအောင်တုတ်ကြ၊ ငါ့ရှေ့ရောက် လာပြီ ဆိုရင်တော့ နောက်တစ်ခါ ဒီထက်မဆိုးဘူးဆိုရင် ကြိုက်သလိုပြော..."

"ဟုတ်ပါပြီ... နင်မြန်မြန်ပြန်ပါတော့ မဟေမာန့်ရယ်... ငါသိလို့ထိန်း နေတာတောင် မရဘူး..."

"ဟိုကောင်မလေးက လူကြီးသမီးထင်တယ်...
ပြဿနာတော့တက်ပြီ..."

"လူကြီးပြီး အချိန်မစီးတဲ့ မိန်းမကြီး..."

ဒဏ်ရာရနေသည့် နဖူးကို လက်နဲ့ ဖိကိုင်ထားရင်း အတင်းပြောသည့် အမျိုးသမီးကလည်း အခဲမကျေနိုင်၊ ဆွဲခေါ်နေသည့် ကြားက နောက်လှည့်ဆဲရင်း... ၊

"နင့်သမီးအိမ်မှာ အဖြူဇယားခင်းနေတာ ဘယ်သူမှ မသိဘူးထင်နေလို့ လား... ဟွန်း သွား... အခုသွားကြည့်လိုက်၊ ကားကြီးနဲ့ ဝင်လာရင် လူကြည့်မှာ စိုးလို့ ခြေလျင်တစ်မျိုး... ကုန်းကြောင်း တစ်မျိုးနဲ့ လေ၊ နင်တို့အကြောင်း မနေ့တနေ့ကမှ ရောက်လာတဲ့ သူတောင် သိတယ်ဟဲ့... ကြွေးထူမရဲ့ ..."

အရွယ်လည်း မတူပါ၊ ဒါပေမဲ့ အမျိုးသမီးက ဒေါ်ဟေမာန့်ကို ရစရာမရှိအောင် ဆဲသွားသည် ။ ရိုက်လွှတ်လိုက်တဲ့ သူက လွန်ပေမဲ့ ကြားမကောင်းအောင် အော်ဆဲသွားသည့် နောက်မှာ ဒေါ်ဟေမာန့်လက်ချက်က

မှေးမှိန်သွားခဲ့ပြီး... ၊

"ဒီမိန်းမတွေကလည်း လွန်တယ်..."

"ဟုတ်ပဲ... ကိုယ့်ထမင်းကိုယ်စား သူများ အကြောင်းပြောပြီး ပါးရိုက် ခံရတယ်လို့ ..."

ဒေါ်ဟေမာန်ကတော့ ရိုက်ထည့်လိုက်ပြီးသည့် နောက်မှာ အိမ်ကို ထဘီ 'မ'ပြီး ပြန်လာခဲ့၏။

‘ခုသွားကြည့်လိုက်... ’

‘နင့်သမီးအိမ်မှာ အခြုံဇယားခင်းနေတာ’ တဲ့ ... ၊

ဒါမဖြစ်နိုင်ပေ... ၊

"ခြံ့ကို အိမ်မလာဖို့ သမီးပြောထားတယ်"လို့ မနေ့ညကမှ အပြာ ကိုယ်တိုင် ပြောခဲ့တာပဲ... ၊

ကိုယ့်အတွက်ကတော့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဂရုမစိုက်ပါ။ အပြာဒီလို ပြောခဲ့တာကိုတောင် ‘ဒီလောက် မလိုပါဘူးအေ’လို့ ပြောခဲ့မိသေးသည်။ ။

"အမေက မလိုပေမဲ့ အန်တီက သေချာမှာ ထားတာ... ကိုယ့်ဂုဏ်သိက္ခာအတွက်ဆိုတဲ့ စကားကိုတော့ သမီးနားထောင်ရမယ်..."တဲ့ ... ၊

သမီးဖြစ်သူက ကိုယ့်ကိုကျော်ပြီး မတော်ရသေးသည့် ယောက္ခမလောင်းကို အလေးထား ရိုသေနေတာတွေ ကြားလိုက်ရလို့ ရင်နာသလိုလို စိတ်တိုသလိုလို ခံစားခဲ့ရတာလည်း မှတ်မှတ်ရရပါ... ၊

သမီးကိုယ်တိုင် ဆင်ခြင်နေတဲ့ ကိစ္စ ဒီမိန်းမတွေက ဘာလို့ အပ်ကျမဝ်ကျ ပြောရတာလဲ... ၊

အိမ်အပြန်လမ်းသည့် ဘယ်ခြေလှမ်းနဲ့ ပြန်ရောက်လာခဲ့မှန်းမသိ... ၊

"ဒုန်း... ဒုန်း..."

အပေါ်တက်လိုက်တာနှင့် တစ်ခြမ်းပိတ်ထားသည့် တံခါးကိုဆောင့်
တွန်းဖွင့်လိုက်၏။ တံခါးရွက်က ဒိုင်းခနဲ ဆောင့်ပွင့်သွားပြီး ဒုန်ပြန်ကန်
သွားတာ နှစ်ချက်သုံးချက်... ၊

"အမေ..."

အပြာ အိမ်နောက်ထဲက ပြေးထွက်လာတာ မျက်လုံးတွေပါ ပြူးကျ
ယ် နေလျက်... ၊

"ဘာဖြစ်လာတာလဲ အမေ..."

"အထဲမှာ ဘယ်သူရှိလဲ..."

"မရှိပါဘူး..."

"မှန်မှန်ပြောနော်..."

ဒေါ်ဟေမာန့် မေးခွန်းတွေရဲ့ နောက်မှာ ရပ်ကွက်ထဲက လူသုံးလေး
ယောက် ခြံထဲကို ဝင်လာကြပြီဖြစ်ကာ၊ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်လည်း
ပါ၏။

"ဒေါ်ဟေမာန့်... မနီနီဦးက မကျေနပ်လို့ ရုံးမှာ တိုင်နေတယ်..."

"ကျုပ်တို့ က ကိုယ့်လူကိုယ် ဦးအောင်ပြောစေချင်လို့ လာသတိပေး
တာ... သူခင်ဗျားကို ဆဲဆိုသွားတာတွေ အကုန်ပြောပြပြီးရုံးမှာ သရေဖျ
က်မှုနဲ့ ပြန်တိုင်ဗျာ..."

"ဟုတ်တယ်... အဲဒါမှ သူ့အမှုသူ ပတ်မှာ ကြောက်ပြီး လန့်ဖျပ်သွား
မှာ ..."

"ဒေါ်ကြီးဟေမာန့် ဆေးကုစရိတ်တွေ ဘာတွေလည်း မပေးနဲ့ သိ

လား... ကိုယ့်ကို လူကြားထဲမှာ ငယ်ကျိုးငယ်နာ ဖော်ပြောသွားတာ နည်းလား..."

တစ်ယောက်တစ်ခွန်း စကားတွေကြောင့် အမေထိပ်ပေါက် ခေါင်းကွဲ လုပ်ချ လာပြီကို အပြာသိလိုက်သည်။ ။ ထို့ပြင် မဆင်မခြင် အမေဒေါသစ ကားတို့ သည် ...

"ဝေးပါသေးတယ်အေ... ဆေးဖိုးဝါးခမပြောနဲ့ အဲဒီအကြောင်းစကား ဟရဲဟကြည့်ပါလား၊ ဒီတစ်ခါဆို နောက်ထပ် မဟရဲတော့အောင် ပါးစောင်နှစ်ဖက်ကို ဆွဲဖြုတ်ပေးလိုက်မယ်ဟွန်း... ခုအိမ်ပြန်ကြည့်တဲ့ ပြောပုံက ငါ့သမီး သူဌေးနဲ့ ချိန်းတွေ့နေတော့ရော ခြုံစားစား မြူစားစား သူ့အလုပ် ဘာပါသလဲ..."

ရှက်လိုက်တာ...

အပြာ လူတွေရှေ့မှာ ရပ်မနေရဲတော့ဘဲ အိမ်ထဲ ချက်ချင်းပြန်ဝင်ခဲ့မိသည်။ ။ အမေစကားတွေက သမီးတစ်ယောက်လုံးကိုတောင် မေ့နေသလား မသိ။

"ဟဲ့... အပြာ ပြောစမ်းငါ့ကို၊ ဟိုကောင်လေး ဒီကိုလာသွားတာလား..."

လူတွေပြန်သွားကြတော့ ဒေါ်ဟေမာန် အိမ်ထဲဝင်လာသည်။ ။ အပြာက အဝတ်အစားတွေ ခရီးဆောင်သေတ္တာလေးထဲ ပြန်ကောက်ထည့်နေကာ... ၊

"အမေသိချင်ရင် သမီးကိုဝင်မေးပါလား... ဘာဖြစ်လို့ အိမ်ရှေ့မှာ အော်နေတာလဲ..."

ငိုနေရင်းလှည့်ပြောတော့ အနားမှာ ဖြုတ်ခနဲ ထိုင်ချလိုက်ကာ... ၊

"ဪ... နင်က ငိုနေတယ်ဟုတ်လား၊ မအေက တစ်ရပ်ကွက်လုံးနဲ့ ပြဿနာရှင်းနေရတာ တစ်ခွန်းတစ်ပါဒ နှစ်သိမ့်ဖော်မရတဲ့ အပြင်..."

"နှစ်သိမ့်ရအောင်အမေက သမီးမျက်နှာကိုငဲ့ပြီး သူများ ပြောတာဆိုတာကို ကြိတ်မှိတ် ခံလာခဲ့ရတာ မို့လို့ လား..."

"ငါက ဘာလို့ ခံရမှာ လဲ... နှင်းဟေမာန်ရဲ့ ရာဇဝင်မှာ သူများ ပြောလို့ ခေါင်းငုံ့ခံနေခဲ့ရတာ ထုံးစံမရှိဘူး..."

"အပြာရင့်ရောင်ရဲ့ ရာဇဝင်မှာ လည်း အမေ့ကြောင့် ချည်းပဲ မျက်ရည်ကျခဲ့ရတာ... ပျော်ရတယ်လို့ တစ်ခါမှ ကို မရှိခဲ့သေးပါဘူး..."

"ဘာ..."

ဒေါ်ဟေမာန် သမီးမျက်နှာကို တအံ့တဩ ပြန်ကြည့်မိ၏။ အပြာက မျက်ရည်ပေါက် ကြီးငယ်ကျကာ ရှိုက်ကြီးတငင် ငိုကြွေးနေတာမြင်မှ ကိုယ်ဘာတွေ ပြောခဲ့မိသလဲဆိုတာ ပြန်တွေးနေရသည်။

"အမေ အပြင်ထွက်သွားတာနဲ့ သူရောက်လာတယ်... ဘာမှ တောင်မစားသွားဘူး၊ သမီးမကြိုက်မှန်းသိလို့ ချက်ချင်း ပြန်သွားတယ်... အဲဒါတွေက အမေရန်ဖြစ်လောက်စရာ ဘာပါသွားလို့ လဲ..."

"ပါပြီကောအေ... ခြံလာတာ ငါလည်း သိတာ မဟုတ်ဘူး ၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့ ကသိတယ်... အိမ်မှာ သူဌေးသားကို ခြုံနေတယ် ဘာညာနဲ့ ..."

"တော်ပါတော့အမေရယ်... ပြောချင်တဲ့ လူတွေက ပြောစရာကိုစောင့် ကြည့်နေကြတာ၊ ကိုယ်လည်း ပြောစရာလုပ်လို့ ပြောနေကြတာပဲ... အမေ ကိုယ်မကြားသလို နေလိုက်ရင် ပြီးသွားမှာ ပေါ့... ခုတော့..."

ပြောပြီး ရှိုက်ငိုနေပြန်သည် ။ ကိုယ်မွေးမြူလာခဲ့သည့် သမီးလေး ဒီလောက်တောင် သည်းခံပါရမီတွေ ပြည့်ဝပြီး ဒီလောက်ထိ ရှက်တတ်

နေတာကို မယုံနိုင်...

သားအမိနှစ်ယောက် အတူဖက်ပြီး ရုန်းကန်လာခဲ့တဲ့ ဘဝမှာ သားအမိချင်းလည်း ပြောစရာရှိပြော၊ အော်စရာဖြစ်လာရင်အော်၊ တခြားသူတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်ရဖို့ ဖြစ် လာပြီဆိုရင်လည်း နှစ်ယောက်အတူ ထွက်ခဲ့ကြသည်။ ။ တိုင်ပင်ခဲ့ကြသည်။ ။

အိမ်ရှေ့မှာ ကြွေးရှင်နဲ့ မအေ စကားများ နေပြီဆို အိမ်ထဲမှာ အပြာလက်နက်ဝင်ရှာနေပါပြီ။ ဒါတွေဟာ သမီးဆယ်တန်းအောင်ဖို့ ဘော်ဒါဖို့ လိုက်တဲ့ နောက်မှာ အားလုံးပြောင်းလဲသွားခဲ့သည်။ ။

အိမ်ကိုတစ်ခါပြန်လာတိုင်း သမီးက ပုံစံတစ်မျိုးလေးနဲ့ ဖြစ်လာတတ်၏။ ခုတော့ သမီးရဲ့ ပြောင်းလဲခြင်း အရာရာဟာ ကိုယ်ထိန်းကျောင်းလာခဲ့ရတဲ့ ဘဝတစ်လျှောက်လုံး အတွက်ပါ နုတ်ခြင်းစားခြင်းတွေနဲ့ အဖြေ ထုတ်ပြလိုက်တာလား... ၊

"ခြွဲမာမီ အတန်တန်ပြောထားခဲ့တယ်... ဂုဏ်သိက္ခာကို ပွန်းပဲ့မခံဖို့ .."

သူမဆီက ဒီစကားကိုကြားလိုက်ရတော့ ဒေါ်ဟေမာန် ပို၍ ငိုငင်သွားခဲ့၏။

"သူသမီးနဲ့ သဘောမတူချင်လို့ တစ်ဖက်လှည့်နဲ့ ပြောတာဖြစ်ဖြစ်... သူပြောတာ အမှန်တွေပဲ အမေ၊ အဲဒါကြောင့် သမီးကိုယ်တိုင် ဆင်ခြင်တော့ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာ..."

"ဘာတွေကိုလဲအပြာ... ညည်းက ဘာတွေဖြစ်နေလို့ လဲ၊ ငါကရော ဘယ်လိုနေနေလို့ လဲ..."

"အဲဒါသမီးပြောဖို့ လိုသေးလို့ လား... အမေခုပဲ

ကိုယ့်အထုပ်ကိုယ်ဖြေပြီး ခုနစ်သံချီဟစ်ခဲ့တာ..."

"ဒီလိုနေရာမှာ ကြောက်လို့ ခေါင်းငုံ့ခံနေရင် ကိုယ့်ခေါင်းကို တက်နင်းသွားမှာ ပဲ..."

"အမေ ရန်ဖြစ်လာတာကျတော့ သူတို့ ကို နိုင်သွားလို့ လား... တစ်ရပ်ကွက်လုံး အမေ့ကို ဘုရားထူးလာကြသလား..."

"ဟဲ့... အဲဒါက..."

"သမီးခွံကို လက်ထပ်ချင်လွန်းလို့ မဟုတ်ဘူး ... ဒါပေမဲ့ အမေ သမီးကို မငဲ့ညှာတာတော့ အရမ်း ခံစားရတယ်သိလား..."

"ဖြစ်ရလေ... အပြာရယ်..."

ဒေါ်ဟေမာန် ခေါင်းတယမ်းယမ်းနှင့် ကိုယ့်စိတ်ကို ဖြေနေရသည် ။
ဒီစကားတွေကို ကိုယ့်သမီးက ပြောနေတာသာ မဟုတ်ခဲ့လျှင်
ဒီနေရာမှာ ဘာဖြစ်သွားနိုင်လဲဆိုတာ မသိနိုင်...

ခုတော့ ဒေါသတွေဖြစ်လာခဲ့သည် ။ ဒါပေမဲ့ ရင်နာတာကပိုသည် ။
မခံချင်စိတ်တွေနဲ့ သားအမိ စကားများ နေကျအတိုင်း အနိုင်လုပြောဖို့ စိတ်က ဖြစ်၏။ သို့သော် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိမ်ငယ်သလို ခံစားလာမိခြင်းသည် ဘာစကားတစ်ခွန်းမှ ပြောမထွက်နိုင်တဲ့ အထိ...

"သမီး ဒီမှာ အလုပ်မရခင်အမေနဲ့ တိုင်တိုင်ပင်ပင်နေမလို့ ပြန်လာခဲ့တာ... သမီးတို့ ဘာတွေလုပ်ကြမယ် ဆိုတာတွေ အစီအစဉ်ချမလို့ ... ဒါပေမဲ့ အခု မနေချင်တော့ဘူး... သမီးအဆောင်ပဲ ပြန်နေတော့မယ်..."

"ဘာ..."

"သမီးအမေနဲ့ နေဖြစ်တိုင်း စိတ်ညစ်နေရတာ..."

"အပြာရယ်... ညည်းက..."

ထိုစဉ် တံခါးခေါက်သံတွေ ကြားလိုက်ရကာ... ၊

"ဒေါ်ဟေမာန်... ဗျို့ ဒေါ်ဟေမာန်..."

"ရှိတယ်ဟေ့..."

"ဪ... ဟုတ်ကဲ့၊ ရပ်ကွက်ရုံးကို အခုလာခဲ့ဖို့ ဆင့်ခေါ်စာလာပို့တာ ပါ..."

ဒေါ်ဟေမာန်နဲ့ အပြာ မျက်လုံးချင်း ဆုံသွားကြသည် ။ အပြာလက်ထဲက ထည့်မလို့ ကိုင်ထားသည့် အင်္ကျီအထပ် လိုက်လေး ပေါင်ပေါ်ပြန်ကျသွားကာ ဒေါ်ဟေမာန်နေရာမှ ထရပ်၏။

ဒီလိုဖြစ်အောင် လုပ်ခဲ့တာမဟုတ်ဘဲ၊ သမီးဖြစ်သူကို စကားတွေ ပြောချင်သေးသည် ။ မပြန်သွားနဲ့ ဦးလို့ လည်း တားချင်၏။ ဒါပေမဲ့ အမေဆိုသည့် မာနနဲ့ ပြောလည်း မပြောဖြစ်... ၊

အမေ မပြောဘဲ ထွက်သွားပေမဲ့လည်း အပြာ နားလည်သည် ။ ထို့ကြောင့် ခုတင်ပေါ် လှဲချလိုက်ရင်း မျက်ရည်သုတ်မိသည် ။

အမေ့ကို သူမခွဲလည်း မခွဲနိုင်ပေ... ၊

အခန်း(၆)

"အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲက အန်တီလေးချက်တာလားဟင်..."

"မချက်နိုင်ပါဘူးသမီးရယ်... ခုတလောဆို အလုပ်တွေကရှုပ်နေသေးတယ်..."

"ဟုတ်လား... ဟန်နီက အန်တီလေးလက်ရာကို ပိုကြိုက်တာ..."

ဟန်နီက ဆံပင်တွေ အရှည်ကြီး ဖြန့်ချထားတတ်ကာ အရပ်လေး မနိမ့်မမြင့်နှင့် ကလေးဆန်ဆန် ချစ်စဖွယ်လေးဖြစ်သည်။ ။ မျက်နှာမသွယ်ဘဲ မေးဖျားလေးချွန်နေကာ နှုတ်ခမ်းပါးလျှာပါးလေးနဲ့ မို့ မျက်နှာလေးကိုက ကလေးပုံလေး ပေါက်နေတာထင်၏။

ထို့ပြင် ဂါဝန်အရှည်တွေချည်း ဝတ်တတ်ကာ ဆွဲသီးအကြီးကြီးတွေနဲ့ ကြိုးအရှည် တွေကိုလည်း မက်မက်စက်စက်ရှိ၏။ လက်ပြတ်တွေ ခါးပတ်တွေကအစ တို့လို့ တွဲလောင်းလေးတွေ များ နေတတ်ကာ အဝတ်အစားကျတော့ ဘောင်းဘီအတိုအရှည် အင်္ကျီအတိုအရှည် ဘာဖြစ်ဖြစ် ကပ်ကပ်ကျပ်ကျပ်လေးတွေ အဝတ်များ ၏။

အုန်းနို့ဟင်းရည် ဆမ်းဖို့ အတွက် ဇွန်းကိုင်လိုက်သည် နှင့် ဟန်းချိန်းကြိုးတွဲက ဟင်းရည် ပန်းကန်ပေါ်မှာ ဝဲနေကာ...

"အဟွန်း... ကိုလေးဆမ်းပေး..."

"အဲဒါပဲ... တစ်ခုခုဆို နောက် လူမပါရင်မပြီးဘူး..."

ခြံက ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ဟန်နီခံပေးထားသည့် ပန်းကန်ထဲကို ဟင်းရည်ခပ်ထည့်ပေးကာ...

"အဲဒါမျိုးတွေ လုပ်ပေးနေရရင် အပြာကိုသတိရတယ်... နောက်မခိုင်းနဲ့ ..."

"အမလေး... ဘာပြောပြော မပြာရရင်မပြီးဘူး..."

"ဟုတ်တယ်... ဟင်းရည်တွေတောင် ငါ့မျက်လုံးထဲမှာ ပြာနေသလို လို့..."

"သွားပါ..."

ဒေါ်မင်းမာလာက သားကိုကြည့်နေမိရင်း ပြုံးဖို့ ရယ်ဖို့ လည်း စိတ် ကမရောက်...

မပြီးပေမဲ့ မဲ့လိုက်မိလျှင်ခက်ဦးမည်မို့ အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲပဲ ငုံ့စား နေမိ ကာ... ၊

"အန်တီလေးကနော်... မထင်ရဘူး..."

"ဟင်... ဘာလဲသမီး..."

"မာနကြီးကြီး စည်းကမ်းကြီးကြီးနဲ့ အရမ်းလည်း မောက်မာမှာ ပဲလို့ ထင်ရလောက်အောင် မျက်နှာလှလှလေးက တင်းပြတ်နေတာ..."

"အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်လဲ..."

ဟန်နီ ဘာပြောချင်လို့ ဘယ်လိုအစပျိုးလိုက်မှန်း သိနေသဖြင့် ခြံက ဘုဆတ်ဆတ်မေး၏။ ဟန်နီက ပြောမှာ ပဲ ဆိုသည့် မျက်နှာလေးနှင့် သူ့ ကို မျက်စောင်းလှည့်ထိုး၏။ ပြီးမှ ...

"ကိုလေးကို အဲဒီတစ်ယောက်နဲ့ ဘယ်လိုသဘောတူလိုက်တာလဲ စဉ်းစားလို့ မရလို့ လေ..."

"နင် မာမီကို ဆေးမထိုးနဲ့ နော်... ငါနဲ့ မာမီနဲ့ က အမြဲတမ်းစည်းလုံးပြီး သား..."

"ဟွန်း..."

ဟန်နီက မျက်စောင်းထိုးပေမဲ့ ခြံကရယ်နေ၏။ ပြီးတော့...

"အချစ်အတွက် ဂုဏ်ပကာသန အဆင့်အတန်း မလိုဘူး... အဲဒါကို မာမီနဲ့ ငါနဲ့ သိတယ်..."

"အပိုတွေပြောမနေစမ်းပါနဲ့ ... အန်တီလေးက မလွဲသာလို့ သဘောတူ လိုက်ရတာ နေမှာ ပါ... မာမီပြောသားပဲ၊ ကိုလေး တော်တော် အခြေအနေဆိုးနေလို့ မာလာ သဘောတူလိုက်ရတာ နေမှာ တဲ့ ..."

"ဟုတ်တော့ ဘာဖြစ်လဲ..."

စားသောက်ရင်း စကားအနိုင် လုနေကြပေမဲ့ ဒေါ်မင်းမာလာက ဘာမှ ဝင်မပြောဘဲ တိတ်ဆိတ်စွာ စားနေခဲ့၏။ ပြီးတော့ နှစ်ယောက်စလုံး ထသွားကြကာ အိမ်ရှေ့ရောက်သွားကြသည် ။ ဖုန်းတစ်လုံးနဲ့ ဘာတွေ အလုပ်ရှုပ် ငြင်းခုံနေကြမှန်း မသိ...

"ကိုလေးနော်... နေရာတကာ လက်မပါနဲ့ ၊ ဟွန်း တော်သေးတာပေါ့... ကိုလေးနဲ့ ဟန်နီ လက်မထပ်ဖြစ်တာ..."

"ဟုတ်တယ်... နင် ငါနဲ့ သာ လက်ထပ်လို့ ကတော့ မလွယ်ဘူး..."

"သိတယ်... ဘုရားမတာပဲဆိုတာ..."

ဟန်နီပြန်တဲ့ အထိ ခြံက ကားနားထိပြေးငြင်းနေသေးသည် ။

"ပြော... နင်ရှုံးတာ ဝန်ခံလားပြော..."

"ဟုတ်ပြီ... သိပြီ၊ ကျေနပ်ပြီလား... ဖယ်ပေး ကားနားက..."

"ဟား ဟား ဟား... ဒါပဲလေ..."

ဒေါ်မင်းမာလာ လှမ်းကြည့်ရင်း သက်ပြင်းချမိ၏။ ဟန်နီနဲ့ သာဆို
သူငယ်ချင်းလို မောင်နှမလို အတွင်းသိ အလိုက်သိ ရွှေ့နဲ့ မြသား ဂဟေ
ထား သကဲ့သို့...

"မမကြီး..."

"ဟင်..."

စားရင်းစာရွက်ကို အဝင်းက ကမ်းပေးသဖြင့် ယူလိုက်ပေမဲ့ စိတ်က
စာရွက်ဆီ တော်တော်နဲ့ မရောက်... ၊

"ဪ... အဝင်းနေဦး..."

"ဟုတ်..."

"မနက်ပိုင်းက ဖုန်းဝင်သေးလား..."

"လာတယ်မမကြီး..."

"ကုမ္ပဏီကလား..."

"ဟုတ်ကဲ့... မမကြီး မှာ ထားတဲ့ ဖုန်း မဝင်ဘူး..."

"အင်း ပြီးရော..."

ဒေါ်မင်းမာလာ ကိုယ့်ဘာသာပဲ ဖုန်းခေါ်လိုက်ကာ... ၊

"ဟုတ်တယ်... ငါ..."

"... .."

"သိသလောက်ပဲပြောလေ... မင်းတို့ ကို ငါက သတင်းပြည့်စုံရမှ လာ ပြောပြလို့ ပြောခဲ့လို့ လား..."

"... .."

"အင်း..."

ပြောသမျှကို နားထောင်နေရင်း ခြံပြန်ဝင်လာတာကို လှမ်းကြည့်နေ မိသည် ။ ခြံက မအေကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီးမှ ဧည့်ခန်းမှာ ပဲ သွားလိုက်ပြီး ဖုန်းခေါ်နေ၏။ ဒေါ်မင်းမာလာက သားကိုလည်း ကြည့် နေလျက်... ၊

"အင်း... အဲဒါတွေက တကယ်အမှန်ဖြစ်ခဲ့တာလား..."

"... .."

"အင်း... နောက်ပိုင်းအဲဒါတွေ ရှင်းသွားပြီဆိုတာကရော..."

"... .."

"အိမ်ရောင်းလိုက်တဲ့ အားလုံးက ကျောင်းစရိတ်ထဲ ပါကုန်တယ်ပေါ့ ..."

"... .."

"နေဦး... အဲဒါကို ငါသေချာသိချင်တယ်..."

"... .."

"ဟုတ်တယ်... အရေးကြီးတယ်၊ ဒေါ်နှင်းဟေမာန် ဆိုတဲ့ မိန်းမတစ် ယောက် အဲဒီ အချိန်ကနေ ခုချိန်ထိ ဘယ်လိုနေထိုင်ခဲ့သလဲဆိုတာ ငါသိ ရမှ ဖြစ်မယ်..."

ဖုန်းပြောနေရင်း လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ခြံကိုမတွေ့ရတော့ပေ၊ သို့

သော် ပြောပြီး ဒီဘက်လှည့်လိုက်တော့ ခြံကလည်း ဘေးကို ရောက်နေပြီဖြစ် လျက်...

"မာမီ အပြာတို့ အကြောင်း စုံစမ်းခိုင်းနေတာလား..."

သူခိုးလူမိသွားသည့် မျက်နှာမျိုး ဖြစ်မသွားဘဲ ဒေါ်မင်းမာလာက တည်ငြိမ်စွာ ခေါင်းညိတ်သည် ။ ပြီးတော့ ဧည့်ခန်းဆီ ခပ်လှုပ်လှုပ်လျှောက် သွားကာ...

"သူတို့ အကြောင်း စုံစမ်းရတာက..."

"အဲဒါ မသင့်တော်ဘူးမို့လားမာမီ... သူတို့ သိသွားရင်လည်း မကောင်းပါဘူး..."

"သိဖို့ လည်း မလိုဘူး... မကောင်းဘူးဆိုတာ သိပေမဲ့လည်း မတတ်နိုင်ဘူး၊ မာမီသားနဲ့ တစ်ဘဝလုံး လက်ထပ် ပေါင်းဖက်သွားမယ့် ဇနီးမယားဟာ လှနေဖို့ ပဲလိုတာ မဟုတ်ဘူး ... သူ့ရဲ့ ကာရိုက်တာ သူ့ဘဝ... နောက်ပြီး သူဖြတ်သန်းလာခဲ့ရတဲ့ အတိတ်..."

"ဒါပေမဲ့ မာမီကိုယ်တိုင် သဘောတူတယ်လို့ ပြောခဲ့ပြီးပြီလေ..."

"ဟုတ်တယ်... အဲဒါတွေကိုမသိဘဲ မာမီ သဘောတူခဲ့တယ်ထင်လို့လား... မင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီဆိုကတည်းက စိတ်ညစ်စရာတွေကို စုံစမ်းကြည့်ခဲ့ပြီးသား..."

ဒေါ်မင်းမာလာ မျက်နှာတည်သွားကာ...

"ဒါပေမဲ့ မာမီသဘောတူပေးခဲ့တယ်... မင်းစတောင်းဆိုလာတည်းက ကိုယ့်သားရဲ့ အခြေအနေကို နားလည်နေလို့ မာမီလူကြမ်း မလုပ်ချင်တော့တာကြောင့် ..."

မိဘက ကိုယ့်အတွက် အများကြီး လိုက်လျောထားခဲ့မှန်း သိပါသည် ။ ထို့ကြောင့် ပြန်ပြောပြနေတော့ ခြံမျက်နှာ ငုံ့ထားမိ၏။ သူ့ရင်ထဲမှာ လည်း အပြာကလွဲရင် တခြား ဘယ်မိန်းမကိုမှ ရှိသည် လို့ တောင် မထင်မိတော့တဲ့ အထိ သူမှ သူဖြစ်နေခဲ့ရတာ ဘယ်လိုလုပ်ရမှာ လဲ...

"သားကချစ်နေလို့ ဘာမှ အပြစ်မမြင်နိုင်ပေမဲ့ သားနဲ့ လက်တွဲလိုက်ပြီ ဆိုတာနဲ့ အားလုံးရဲ့ အထူး စိတ်ဝင်စားခြင်း ခံရမယ့် မိန်းကလေးက အပြာရင့်ရောင်ပဲ... ပြီးတော့ သူ့အမေ ဒေါ်ဟေမာန်..."

‘မာလာနဒီ’ အလှကုန်နဲ့ အထည်စက်ရုံကြီးပိုင်ရှင် ဒေါ်မင်းမာလာရဲ့ စည်းကမ်းကြီးခြင်း တိကျပြတ်သားခြင်းနှင့် မာန်မာနကြီးမှုတွေဟာ သားကို ဒီလိုမိန်းကလေးနဲ့ လက်ထပ်ပေးလိုက်ပြီ ဆိုတာနှင့် ခုနဟန်နီပြောသွားသော အံ့ဩခြင်းများ စွာနဲ့ မေးခွန်းမျိုးတွေ သူမထံ ရောက်လာတော့မှာ ဖြစ်သည် ။

"သူတို့ ရဲ့ ဘဝတွေက စိတ်ပျက်စရာတွေချည်းပဲ သား... မထူးစိတ်ပိုက်ဖို့ မာမီ ကြိုးစားနေတယ်၊ အကောင်းဆုံး ဖြစ်လာဖို့ ငါပဲဖန်တီးမယ် ဆိုတဲ့ စိတ်မွေးကြည့်ခဲ့တယ်... ဒါပေမဲ့ အဲဒါက သိပ်ကိုခက်ခဲနေတယ်..."

ခြံက မျက်နှာငယ်စွာ ရှိနေခဲ့လျက် မိခင်ဖြစ်သူနဲ့ မျက်လုံးချင်းဆုံလာတိုင်း ဟိုလွဲဒီလွဲ အနေခက်နေခဲ့၏။ ဒီသားကိုယ့်အပေါ် ဘယ်လောက်ပဲ အားနာစိတ်တွေနဲ့ အနေခက်ပါစေ၊ ‘တော်ပါပြီ လက်မထပ်တော့ပါဘူး’ လို့ တော့ ပြောလာမှာ မဟုတ်မှန်း ဒေါ်မင်းမာလာ သိနေသည် ။

"ခုနေ မာမီက သားကို ဟန်နီနဲ့ ပဲ ဇွတ်အတင်း..."

"ဟာ... မလုပ်ပါနဲ့ မာမီရာ..."

စကားတောင် မဆုံးသေးဘဲ ခြံမျက်နှာ ပျက်ပျက်နှင့် ပျာယီးပျာယာ..

"အဲ့လိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့ မာမီရာ... ဟန်နီကိုတော့ သား ညီမလိုကလွဲပြီး ဘယ်လိုစိတ်နဲ့မှ လက်ခံလို့ မရလို့ပါ..."

"တခြားတစ်ယောက်နဲ့ ဆိုရင်ရော..."

ခြံမျက်နှာသည် အထူးတလည် သေးကျူ ရှုံ့မဲ့သွားခဲ့လျက်... ၊

"သားကို အပြာနဲ့မှ လက်ထပ်ခွင့်မပေးဘူးဆိုရင် နေပါစေတော့ မာမီ... မာမီဘယ်လိုမှ လက်မခံနိုင်ရင် သားလက်မထပ်ပါဘူး၊ တခြားဘယ်မိန်းမနဲ့မှ လည်း နောက်ထပ် လက်ထပ်ပေးဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့ ..."

ခြံစကားတွေက မိခင်တစ်ယောက်ရင်ထဲကို တိုက်ရိုက် ပစ်ခွင်းနေသလိုရှိကာ

"မာမီသဘောမတူဘဲ ဇွတ်တရွတ် ခိုးပြေးတဲ့ အလုပ်မျိုးလည်း သားဘယ်တော့မှ မလုပ်ဘူး... အဲဒီနည်းက မိဘကို ဂရုမစိုက်ရာရောက်သလို တစ်ဖက် မိန်းကလေးကိုလည်း တန်ဖိုးမထားရာ ရောက်ပါတယ်..."

ဒီစကားကြောင့် ဒေါ်မင်းမာလာ နှုတ်ခမ်းမှာ ပြုံးရိပ်ထင်၏။ ဒီအချက်နှစ်ချက်မှာ ဘယ်အချက်ကို သားမဖြစ်ချင်ဆုံးလဲ...

"နောက်ပြီး မာမီနဲ့ သားနှစ်ယောက်ပဲရှိတာ... မာမီကိုထားပြီး သားဘယ်တော့မှ ခွဲထွက်မသွားဘူး... သားကိုလည်း ဘယ်လိုမှ ချစ်လို့ မရတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ တော့ လက်မထပ်ပေးပါနဲ့ ..."

လိမ္မာလိုက်တဲ့ သား...

စကားအရာမှာ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာလွန်းလို့ မိခင်တစ်ယောက်က ဘဝဇာတ်ခုံပေါ် ရောက်နေကာမှ ဘီလူးဆိုင်း တီးရမလားမသိ၊ ကဝေလိုက

ရမှာ လား ဒါမှ မဟုတ် မင်းသမီးလေးလို လွမ်းပြရမှာ လားလည်း မသိ၊
ယောင် ဝါးဝါးဖြစ်ခဲ့ရရင်း

နောက်ဆုံးမှာ ဒေါ်မင်းမာလာ အရှုံးပေးလိုက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ဖြစ်ခဲ့
လေသည်။ ။ ထိုစဉ်...

"သား..."

လက်နက်ချ အရှုံးပေးသွားသလို လျော့ရိလျော့ရဲ ကိုယ်ခန္ဓာကို သယ်
မ၍ အနားက ထထွက်သွားလျှင် ဒေါ်မင်းမာလာမနေနိုင်... ၊

"ပြန်ထိုင်ပါဦး... မာမို့စကားမှ မဆုံးသေးတာ..."

"သား အတည်ပြောနေတာပါမာမီ... မာမီစိတ်ချမ်းသာအောင် ပြော
ပေးတာလည်း မဟုတ်ဘူး ၊ မာမို့ဆီက လိုချင်တာရဖို့ ငုတ်တုတ်ထိုင်ဆ
န္တပြနေတာမျိုးလည်း မဖြစ်ချင်လို့..."

"ဒါပေမဲ့ သားစိတ်မချမ်းသာဘူးမို့လား..."

"မာမီနဲ့ သား မျှတဖို့ ပဲလိုတာပါ..."

"ဘယ်လို..."

"သားကိုမာမီ နောက်ထပ်လက်ထပ်ဖို့ မတိုက်တွန်းဘူးဆိုရင် သား
ခံစားရလည်း ခဏပေါ့..."

ဒေါ်မင်းမာလာ မချီတရီ ပြုံးလိုက်မိသည်။ ။ သားဘက်က အနစ်နာခံ
ပေးနိုင်တာကို တမင်ချပြတာ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မည်။ ဒါပေမဲ့ တကယ် အဲဒီလို
စိတ်မျိုး မွေးလိုက်တာ ဆိုရင်တောင် ဘယ်မိဘက ကိုယ့်စိတ်ချမ်းသာမှု
ကိုပဲ အရယူမှာ လဲ...

"မာမီက သားရဲ့ စွဲလမ်းမှုကို နားလည်ပြီးသားပါ... ဒီလို ကွာဟနေ

တဲ့ အဆင့်အတန်းမျိုးနဲ့ သဘောတူပါတယ်လို့ ပြောနိုင်ခဲ့တဲ့ အထိ မာမီ ဘာကြောင့် စွန့်စားခဲ့တာမို့လို့ လဲ... သား စွန့်လွှတ်နိုင်တာထက် မာမီက ပိုနေလို့ ပေါ့..."

ဒေါ်မင်းမာလာက သားအနားကို ထလျှောက် လာပြီး နဖူးဆံစတွေ ကို တယုတယ သပ်တင်ပေးရင်း... ၊

"ဒါပေမဲ့ ဆုံးဖြတ်နိုင်ရင်တောင် တကယ်လုပ်ဖို့ ခက်တယ်... မာမီအတွက် အရမ်းခက်ခဲနေတဲ့ အတွက် သားကိုလည်း လက်ထပ်ပေးနိုင်အောင် မာမီနဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ လည်း တင့်တယ်အောင် မာမီကြိုးစားရဦးမယ်..."

ခြံက တစ်ခုခုပြောဖို့ ပြင်လျှင် ခေါင်းခါပြလိုက်ကာ...

"သူတို့ အကြောင်း မာမီစုံစမ်းစရာ မလိုပါဘူး... ဒါပေမဲ့ လုပ်စရာရှိသေးတယ်၊ သားနဲ့ ပေးစားရတော့မယ် ဆိုရင်တော့ ဒီတိုင်းဘယ်လိုမှ မဖြစ်ဘူး..."

ခြံက နားမလည်စွာကြည့်သည်။ ။

"မာမီကို ယုံတယ်ဆိုရင် သားချစ်တဲ့ သူနဲ့ ပေါင်းဖို့ အတွက် မာမီ စီစဉ်နေတယ်လို့ ပဲ မှတ်ထားလိုက်ပါ... ရေမြင့်ရင်ကြာမြင့်ရတယ်..."

"မာမီဘာကိုပြောချင်တာလဲ... "

သူ့အတွက်ဆိုတာကို ယုံကြည်ပေမဲ့ မာမီ အလုပ်လုပ်နေသမျှ သူ့ကိုလည်း ဘယ်တုန်းကမှ မတိုင်ပင်ခဲ့တာ မှန်ပေမဲ့...

"သားနဲ့ ထိုက်တန်တဲ့ မိန်းကလေး မဟုတ်သေးပေမဲ့ မာမီလက်ခံပေးနိုင်တဲ့ အဆင့်အတန်းမျိုးတော့ သူတို့ မှာ ရှိနေရမယ်..."
